

**Padomes 1997. gada 17. marta Direktīva 97/12EC, ar ko groza
un atjaunina Direktīvu 64/432/EEC par veterinārsanitārajām problēmām,
kas ietekmē Kopienas iekšējo tirdzniecību ar liellopiem un cūkām**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

- ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 43. pantu, ņemot vērā Komisijas priekšlikumu¹, ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu², ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu³, tā kā ir veterinārijas jomā ir veikts liels saskaņošanas darbs, jo īpaši, pieņemot Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīvu 90/425/EEC par veterinārajām un zootehniskajām kontrolēm, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvniekiem un produktiem, ar nolūku pabeigt iekšējā tirgus izveidi⁴, 1991. gada 15. jūlija Direktīvu 91/496/EEC, kas nosaka principus, kuri reglamentē veterināro kontroļu organizēšanu dzīvniekiem, ko ievieš Kopienā no trešām valstīm, un groza Direktīvas 89/662/EEC, 90/425/EEC un 90/675/EEC⁵, 1985. gada 18. novembra Direktīvu 85/511/EEC, ar ko ievieš Kopienas pasākumus mutes un nagu sērgas kontrolei⁶, kā arī 1992. gada 17. decembra Direktīvu 92/119/EEC, ar ko ievieš vispārējus Kopienas pasākumus konkrētu dzīvnieku slimību kontrolei un īpašus pasākumus attiecībā uz cūku vezikulāro slimību⁷;
- tā kā Padome savā 1993. gada 22. decembra rezolūcijā par veterināri epidemioloģiskās uzraudzības pasākumu pastiprināšanu⁸ nolēma darīt visu, lai nodrošinātu minētās rezolūcijas principu ātru ieviešanu saistībā ar grozījumiem 1964. gada 26. jūnija Direktīvā 64/432/EEC par veterinārsanitārajām problēmām, kas ietekmē Kopienas iekšējo tirdzniecību ar liellopiem un cūkām⁹;
- tā kā, ņemot vērā šo situāciju, ir jāgroza Direktīva 64/432/EEC, jo īpaši attiecībā uz atrašanās laiku dalībvalstī pirms pārvietošanas, noteikumiem par to dzīvnieku tirdzniecību, kas ir jaunāki par 15 dienām, konkrētu slimību kontroles noteikumiem, kā arī noteikumiem, kas regulē savākšanas centru, pārvadātāju un tirdzniecības aģentu darbu;
- tā kā, lai veterinārsanitāros nolūkos dzīvniekam varētu ātri un rūpīgi izsekot, katrai dalībvalstij būtu jāizveido elektroniska datu bāze, kurā reģistrē dzīvnieku identitāti, visas tās teritorijā esošās saimniecības un dzīvnieku pārvietošana;
- tā kā Direktīva 64/432/EEC ir vairākas reizes būtiski grozīta;
- tā kā skaidrības labad šo direktīvu būtu jāatjaunina;

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1.pants No 1998. gada 1. jūlija Direktīvas 64/432/EEC pantus un pielikumus ar šo aizstāj ar tekstu, kas ir pievienots šai direktīvai.

2.pants 1. Ne vēlāk kā 1998. gada 1. jūlijā dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Par to tās tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka metodes, kā izdarāmas šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, kuru reglamentē šī direktīva.

3.pants Šī direktīva stājas spēkā tās publicēšanas dienā "Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī".

4.pants Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1999. gada 17. martā

Padomes vārdā — priekšsēdētājs J. van Ārtsens [J. VAN AARTSEN]

¹ OJ No C 33, 2. 2. 1994, p. 1.

² OJ No C 128, 9. 5. 1994, p. 105.

³ OJ No C 133, 16. 5. 1994, p. 31.

⁴ OJ No L 224, 18. 8. 1978, p. 29. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/118/EEC (OJ No L 62, 15. 3. 1990, p. 49).

⁵ OJ No L 268, 24.9. 1991, p. 56. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 96/43/EC (OJ No L 162, 1. 7. 1996, p. 1).

⁶ OJ No L 315, 26. 11. 1995, p. 11. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1994. gada Iestāšanās aktu.

⁷ OJ No L 62, 15. 3. 1993, p. 69. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1994. gada Iestāšanās aktu.

⁸ OJ No C 16, 19. 1. 1994, p. 1.

⁹ OJ No 121, 29. 7. 1964, p. 1977/64 Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 95/25/EC (OJ No L 243, 11. 10. 1995, p. 16).

PIELIKUMS

DIREKTĪVA 64/432/EEC (pantu un pielikumu grozījumi un precizējumi)

1.pants Šī direktīva attiecas uz Kopienas iekšējo tirdzniecību ar liellopiem un cūkām, izņemot savvaļas cūkas, kā noteikts 2. panta e) apakšpunktā Direktīvā 80/217/EEC 1, neierobežojot noteikumus, kas izklāstīti Direktīvās 80/215/EEC 2, 85/511/EEC, 88/407/EEC 3, 89/608/EEC 4, 90/425/EEC, 90/429/EEC 5, 90/667/EEC 6, 91/496/EEC, 91/628/EEC 7, 92/102/EEC 8, 92/119/EEC un Lēmumā 90/424/EEC 9.

2.pants 1. Piemēro Direktīvas 90/425/EEC 2. pantā un Direktīvas 91/628/EEC 2. pantā dotās definīcijas.

2. Bez tam šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- a) ganāmpulks ir dzīvnieku grupa, kuru kā epidemioloģisku vienību tur saimniecībā (Direktīvas 92/102 2. panta b) punkta nozīmē); ja saimniecībā tur vairāk par vienu ganāmpulku, tad katrs no šiem ganāmpulkiem veido atsevišķu vienību ar vienādu veterinār-sanitāro statusu;
- b) kaujamie dzīvnieki ir liellopi (tai skaitā Bison bison un Bubalus bubalus sugu dzīvnieki) vai arī cūkas, ko paredzēts nogādāt uz kautuvi vai savākšanas centru, no kura šos dzīvniekus var nogādāt tikai uz kautuvi;
- c) vaislas vai rūpnieciski izmantojamie dzīvnieki ir liellopi (tai skaitā Bison bison un Bubalus bubalus sugu dzīvnieki) vai arī cūkas, izņemot tos, uz kuriem attiecas b) apakšpunkts, tai skaitā dzīvnieki, kas ir paredzēti vaislai, piena vai gaļas ražošanai, darba dzīvnieki, izstāžu dzīvnieki, izņemot dzīvniekus, kas piedalās kultūras vai sporta pasākumos;
- d) no tuberkulozes oficiāli brīvs liellopu ganāmpulks ir liellopu ganāmpulks, kas atbilst A pielikuma I sadaļas 1., 2. un 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- e) no tuberkulozes oficiāli brīva dalībvalsts vai dalībvalsts rajons ir dalībvalsts vai dalībvalsts daļa, kas atbilst A pielikuma I sadaļas 4., 5. un 6. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- f) no brucelozes oficiāli brīvs liellopu ganāmpulks ir liellopu ganāmpulks, kas atbilst A pielikuma II sadaļas 1., 2. un 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- g) no brucelozes oficiāli brīvs rajons ir dalībvalsts rajons, kas atbilst A pielikuma II sadaļas 7., 8. un 9. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- h) no brucelozes oficiāli brīva dalībvalsts ir dalībvalsts, kas atbilst A pielikuma II sadaļas 10., 11. un 12. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- i) no brucelozes brīvs liellopu ganāmpulks ir liellopu ganāmpulks, kas atbilst A pielikuma I sadaļas 4., 5. un 6. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- j) no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvs ganāmpulks ir ganāmpulks, kas atbilst D pielikuma I sadaļas A un B daļā izklāstītajiem nosacījumiem;
- k) no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīva dalībvalsts vai rajons ir rajons vai dalībvalsts, kas atbilst D pielikuma I sadaļas E, F un G daļā izklāstītajiem nosacījumiem;
- l) pilnvarots veterinārārsts ir veterinārārsts, ko norīko dalībvalsts kompetentā iestāde;
- m) apstiprināts veterinārārsts ir jebkurš veterinārārsts, ko saskaņā ar 14. panta 3. punkta B daļas noteikumiem apstiprina kompetentā iestāde;
- n) obligāti izziņojamas slimības ir E pielikuma I daļā uzskaitītās slimības;
- o) savākšanas centrs ir saimniecība, neliels savākšanas centrs vai tirgus, kurā savāc liellopus un cūkas no dažādām saimniecībām, lai izveidotu tirdzniecībai paredzētos dzīvnieku sūtījumus. Šiem savākšanas centriem ir jāsaņem atļauja nodarboties ar tirdzniecību un tiem ir jāatbilst 11. pantā izklāstītajām prasībām;
- p) rajons ir vismaz 2000 km² liela dalībvalsts teritorijas daļa, uz ko attiecas kompetento iestāžu inspekcijas un kurā ietilpst vismaz viens no šiem administratīvajiem apgabaliem:
  - Beļģijā: province/ provincie
  - Vācijā: Regierungsbezirk
  - Dānijā: amt vai island
  - Francijā: département
  - Itālijā: provincia
  - Luksemburgā un Nīderlandē: rrv-kring
  - Apvienotajā Karalistē: Anglija, Velsa un Ziemeļīrija: country
  - Skotija: district vai island area
  - Īrijā: county
  - Grieķijā: (Teksts EK valsts valodā. Skat. OJ)
  - Spānijai: provincia
  - Portugālei: kontinents: distrito, un pārējās Portugāles teritorijas daļas: regi?o autónoma
  - Austrijā: Bezirk
  - Zviedrijā: län
  - Somijā: lääni/ län;
- q) tirdzniecības aģents ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas tieši vai netieši pērk un pārdod dzīvniekus komerciālos nolūkos, kam ir regulārs šo dzīvnieku apgrozījums un kas vēlākais 30 dienu laikā pēc nopirkšanas dzīvniekus pārdod tālāk vai arī pārvieto uz citām telpām, kuras atrodas viņa īpašumā, un kas atbilst 13. panta

nosacījumiem.

3.pants 1. Katra dalībvalsts nodrošina, lai no tās teritorijas uz citas dalībvalsts teritoriju nosūtītu tikai tādus dzīvniekus, kas atbilst šajā direktīvā izklāstītajiem nosacījumiem.

2. Liellopi un cūkas, uz kurām attiecas šī direktīva:

a) ir jāpakļauj:

- identitātes kontrolei, un

- klīniskai inspekcijai, ko pilnvarots veterinārārsts veic 24 stundas pirms aizvešanas, un dzīvniekiem nedrīkst būt klīniskas slimības pazīmj;

b) nedrīkst būt iegūti no saimniecības vai rajona, kam saskaņā ar Kopienas un/ vai valsts tiesību aktiem veterinārsanitāros nolūkos ir noteikti aizliegumi vai ierobežojumi attiecībā uz konkrēto sugu dzīvniekiem;

c) ir jāidentificē, kā noteikts Direktīvā 92/102/EEC;

d) nedrīkst būt kaujami dzīvnieki, kā arī dzīvnieki, uz kuriem attiecināmi ierobežojumi saskaņā ar dalībvalsts vai rajona programmu kontagiozas vai infekciju slimības izskaušanai;

e) ir jāatbilst 4. un 5. panta noteikumiem.

4.pants 1. Liellopi un cūkas, uz ko attiecas šī direktīva, pārvietošanas laikā no izcelsmes saimniecības līdz galamērķim nekādā gadījumā nedrīkst nonākt kontaktā ar pārnadziem, kuriem ir cits veterinārsanitārais statuss.

2. Liellopi un cūkas, uz ko attiecas šī direktīva, ir jāpārvadā transporta līdzekļos, kas atbilst Direktīvas 91/628/EEC, kā arī 12. panta prasībām.

3. Noteikumus, ar kuriem apstiprina vietas, kurās veic tīrīšanu un dezinfekciju, nosaka saskaņā ar 17. pantā izklāstīto kārtību.

5.pants 1. Liellopiem un cūkām, uz ko attiecas šī direktīva, pārvešanas laikā uz galamērķi, jābūt pievienotam veterinārsanitārajam sertifikātam, kas atbilst F pielikumā noteiktajam modelim. Šis sertifikāts ir viena lapa, bet gadījumos, kad ir vajadzīgas vairākas lapas, šīm lapām ir jāveido integrēts veselums, tās nedrīkst atdalīt un uz tām ir jābūt sērijas numuriem. Sertifikātu aizpilda veterinārsanitārās inspekcijas dienā, vismaz vienā no galamērķa valsts oficiālajām valodām. Sertifikāts ir derīgs 10 dienas pēc tam, kad izdarīta veterinārsanitārā pārbaude.

2. Dzīvnieku sūtījuma veterinārsanitāro inspekciju veterinārsanitārā sertifikāta izsniegšanai (ieskaitot papildus garantijas) var veikt izcelsmes saimniecībā vai arī savākšanas centrā. Šajā nolūkā kompetentā iestāde nodrošina, ka pilnvarots veterinārārsts visus sertifikātus aizpilda pēc inspekcijām, vizītēm un pārbaudēm, kā noteikts šajā direktīvā.

Tomēr attiecībā uz:

a) dzīvniekiem, kas ievesti no apstiprinātiem savākšanas centriem, šādu sertifikāciju veic:

- pamatojoties uz izcelsmes saimniecības pilnvarotā veterinārārsta aizpildītu oficiālu dokumentu, kas ietver vajadzīgo informāciju, vai

- ar F pielikuma A un B sadaļās iekļauto sertifikātu, kuru pienācīgi ir aizpildījis un apstiprinājis izcelsmes saimniecības pilnvarotais veterinārārsts;

b) dzīvniekus no apstiprinātas saimniecības, kas piedalās 14. pantā noteiktajā uzraudzības sistēmā sertificē:

- pamatojoties uz oficiālu dokumentu, kurā ietverta vajadzīgā informācija un ko aizpildījis izcelsmes saimniecības apstiprinātais veterinārārsts, vai

- ar F pielikuma A un B sadaļās iekļauto sertifikātu, kuru savlaicīgi ir aizpildījis un apstiprinājis izcelsmes saimniecības apstiprinātais veterinārārsts.

Šajā nolūkā pilnvarotais veterinārārsts nodrošina, ka vajadzības gadījumā tiek izpildītas papildus garantijas, ko nosaka Kopienas tiesību akti.

3. Savākšanas centra pilnvarotais veterinārārsts veic visas vajadzīgās pārbaudes tiem dzīvniekiem, kas nonāk centrā.

4. Pilnvarotais veterinārārsts, kas aizpilda F pielikumā iekļautā sertifikāta D daļu nodrošina, ka pārvietošanu sertifikāta izsniegšanas dienā reģistrē Animo sistēmā.

5. Dzīvniekus, uz kuriem attiecas šī direktīva, var pārvest caur savākšanas centru, kas atrodas citā dalībvalstī, un tad nosūtīt uz galamērķa dalībvalsti. Šajā gadījumā F pielikumā minēto sertifikātu (ieskaitot D daļu) aizpilda pilnvarotais veterinārārsts, kas darbojas dzīvnieku izcelsmes dalībvalstī. Par tranzīta savākšanas centru atbildīgais pilnvarotais veterinārārsts nodrošina sertifikāciju galamērķa valstij, aizpildot otru sertifikātu, saskaņā ar F pielikumu, šo sertifikātu indosējot ar oriģināla sērijas numuru un pievienojot oriģinālo sertifikātu vai arī tā oficiāli indosētu kopiju. Šajā gadījumā sertifikātu kopējais derīguma termiņš nepārsniedz 1. punktā noteikto.

6.pants 1. Vaislas dzīvniekiem un rūpnieciski izmantojamiem dzīvniekiem papildus 3., 4. un 5. panta prasībām jābūt:

- turētiem vienā izcelsmes saimniecībā 30 dienas pirms iekraušanas vai arī kopš dzimšanas, ja dzīvnieki ir jaunāki par 30 dienām. Pilnvarotajam veterinārārstam, ņemot vērā 3. panta 2. punkta c) apakšpunktā noteikto oficiālo identifikāciju

un oficiālos ierakstus, ir jāpārlicinās, ka dzīvnieki atbilst šim nosacījumam un turklāt šo dzīvnieku izcelsme ir Kopienā, vai arī tie ir importēti Kopienā no trešām valstīm saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem attiecībā uz veterinārsanitāro jomu.

Tomēr, ja dzīvniekus pārvieto caur apstiprinātu savākšanas centru, kas atrodas to izcelsmes dalībvalstī, laika posms, kurā dzīvniekus savāc ārpus to izcelsmes saimniecības, nedrīkst pārsniegt sešas dienas:

- attiecībā uz dzīvniekiem, kurus no trešās valsts importē dalībvalstī, kas nav to galamērķis, pēc iespējas ātrāk pārvēd uz galamērķa dalībvalsti, izmantojot sertifikātu, ko izsniedz saskaņā ar Direktīvas 91/496/EEC 7. pantu;

- attiecībā uz dzīvniekiem, kurus importē no trešās valsts, ierodoties galamērķī un pirms turpmākas pārvietošanas, jāievēro šīs direktīvas prasībām, īpaši pirmajā ievilkumā minētā prasība par atrašanās laiku, un tos drīkst ievest ganāmpulkā tikai pēc tam, kad par minēto saimniecību atbildīgais veterinārārsts ir apstiprinājis, ka attiecīgie dzīvnieki neapdraud saimniecības veterinārsanitāro statusu.

Ja saimniecībā ievēd dzīvnieku, kas ir importēts no trešās valsts, šī saimniecība 30 dienas nedrīkst pārdot nevienu no saviem dzīvniekiem, izņemot, ja importētais dzīvnieks bijis izolēts no pārējiem saimniecības dzīvniekiem.

2. Vaislas un rūpnieciski izmantojamajiem liellopiem papildus 3., 4. un 5. panta prasībām:

a) ir jābūt no liellopu ganāmpulka, kas ir oficiāli brīvs no tuberkulozes, bet par dzīvniekiem, kas ir vecāki par sešām nedēļām, ir jākonstatē negatīva reakcija intradermālajā tuberkulīna testā, ko saskaņā ar B pielikuma 32. punkta d) apakšpunkta veic 30 dienas pirms tam, kad dzīvnieks atstāj izcelsmes ganāmpulku.

Intradermāls tuberkulīna tests nav vajadzīgs, ja dzīvnieki ir iegūti no tuberkulozes oficiāli brīvā dalībvalstī vai dalībvalsts daļā, kā arī dalībvalstī vai dalībvalsts daļā ar apstiprinātu uzraudzības sistēmu;

b) nekastrētiem dzīvniekiem, kuri ir vecāki par 12 mēnešiem un kuri iegūti no liellopu ganāmpulka, kas ir oficiāli brīvs no brucelozes, seruma aglutinācijas reakcijā vai arī jebkurā testā, ko Pastāvīgā veterinārā komiteja (PVK) apstiprina pēc attiecīgo protokolu pieņemšanas un ko saskaņā ar C pielikuma A sadaļas normām veic 30 dienas pirms tam, kad dzīvnieki atstāj izcelsmes saimniecību, ir jākonstatē brucellu skaits, kas ir zemāks par 30 starptautisko aglutinācijas vienību (SV) mililitrā.

Šī seruma aglutinācijas reakcija (vai arī jebkurš tests, ko PVK kārtībā apstiprina pēc attiecīgo protokolu pieņemšanas) nav vajadzīgs, ja dzīvnieki ir iegūti no brucelozes oficiāli brīvā dalībvalstī vai dalībvalsts daļā, kā arī dalībvalstī vai arī dalībvalsts daļā ar apstiprinātu uzraudzības sistēmu;

c) ir jābūt iegūtiem no ganāmpulka, kas oficiāli brīvs no govju enzootiskās leikozes, bet visiem dzīvniekiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem, ir jākonstatē negatīva reakcija individuālā testā, ko atbilstoši D pielikuma noteikumiem veic 30 dienas pirms tam, kad dzīvnieks atstāj izcelsmes ganāmpulku.

Tests nav vajadzīgs, ja dzīvnieku izcelsme ir no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvā dalībvalstī vai dalībvalsts daļā, kā arī dalībvalstī vai dalībvalsts daļā ar apstiprinātu uzraudzības sistēmu;

d) ceļā no izcelsmes saimniecības līdz galamērķim nekādā gadījumā nedrīkst nonākt kontaktā ar liellopiem, kas atbilst tikai 3. punkta prasībām.

3. Kaujamajiem liellopiem, papildus 3., 4. un 5. panta prasībām, ir jābūt no ganāmpulkiem, kas oficiāli brīvi no tuberkulozes un govju enzootiskās leikozes, bet nekastrētiem liellopiem ir jābūt iegūtiem no tādiem ganāmpulkiem, kas ir oficiāli atzīti par brīviem arī no brucelozes.

Tomēr galamērķa valstis līdz 1999. gada 31. decembrim var piešķirt Spānijai vispārējas vai ierobežotas licences, kas ļautu to teritorijās ievest kaujamus dzīvniekus no ganāmpulkiem, kas nav oficiāli brīvi no tuberkulozes, govju enzootiskās leikozes un brucelozes, ja šādu dzīvniekus:

- 30 dienas pirms uzņemšanas pakļauj nepieciešamajiem testiem, kas ir noteikti B, C un D pielikumos, un testu rezultāti ir negatīvi,

- pēc ieviešanas galamērķa valstī nekavējoties nogādā kautuvē un pēc iespējas ātrāk, vēlākais 72 stundu laikā pēc ieviešanas, nokauj saskaņā ar veterinārsanitārajām prasībām.

7.pants Kaujamus dzīvniekus, kas pēc ieviešanas galamērķa valstī nogādāti uz:

- kautuvi, ir jānokauj pēc iespējas ātrāk un ne vēlāk kā 72 stundas pēc ieviešanas, saskaņā ar veterinārsanitārajām prasībām, vai

- apstiprinātu savākšanas centru, pēc tirgus ir jānogādā tieši uz kautuvi, lai tos pēc iespējas ātrāk un ne vēlāk kā trīs dienu laikā pēc ieviešanas savākšanas centrā nokautu saskaņā ar veterinārsanitārajām prasībām. Dzīvnieki, uz kuriem attiecas šī direktīva, ceļā no savākšanas centra līdz kautuvei nekādā gadījumā nedrīkst nonākt kontaktā ar citiem pārnadziem, izņemot tos, kas atbilst šīs direktīvas nosacījumiem.

8.pants Dalībvalstis nodrošina, ka kompetento iestādi obligāti un nekavējoties informē, ja ir radušās aizdomas par jebkuras no E pielikuma I daļā uzskaitītajām slimībām uzliesmojumu.

Katra dalībvalsts, sākot no 1999. gada, katru gadu līdz 31. maijam informē Komisiju par visiem gadījumiem, kad tās teritorijā iepriekšējā kalendārajā gadā reģistrētas E pielikuma I daļā uzskaitītās slimības, kā arī citas slimības, uz kurām attiecas papildus garantijas, ko paredz Kopienas tiesību akti, un pievieno sīkas ziņas par izmantotajām novērošanas un izskaušanas programmām. Šai informācijai ir jāpamatojas uz vienādiem kritērijiem, kurus jānosaka saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību. Komisija ar PVK starpniecību ar informāciju iepazīstina dalībvalstis, kā arī izmanto šo informāciju, lai pieņemtu A un D pielikumā minētos lēmumus.

9.pants 1. Katra dalībvalsts, kuras teritorijā vai teritorijas daļā darbojas obligāta valsts programma kādas no E pielikuma II daļā uzskaitīto kontagiozo slimību kontrolei, minēto programmu var iesniegt Komisijai, īpaši uzsverot:

- slimības izplatību dalībvalstī;
- programmas pamatojumu, ņemot vērā slimības svarīgumu un programmas iespējamo devumu attiecībā pret tās izmaksām;
- ģeogrāfisko apgabalu, kurā ieviešs šo programmu,
- statusa kategorijas, kas piemērojamas attiecībā uz uzņēmumiem, kuros tur dzīvniekus, katras kategorijas standartus un izmantojamās testa procedūras,
- programmas novērošanas procedūras, kuru rezultātus vismaz reizi gadā ir jāiesniedz Komisijā.
- rīcību, ja kādu iemeslu dēļ saimniecība zaudē savu statusu,
- pasākumus, kas veicami saskaņā ar programmas noteikumiem, ja testos iegūst pozitīvus rezultātus.

2. Komisija pārbauda dalībvalstu iesniegtās programmas. Programmas, kas minētas 1. punktā, var apstiprināt saskaņā ar 1. punktā izklāstītajiem kritērijiem un 17. pantā paredzēto kārtību. Vispārējas vai ierobežotas papildu garantijas, kas var būt vajadzīgas Kopienas iekšējā tirdzniecībā, nosaka saskaņā ar to pašu kārtību tajā pašā laikā vai, vēlākais, trīs mēnešus pēc tam, kad ir apstiprinātas programmas. Šādas garantijas nedrīkst pārsniegt tās, ko dalībvalsts ievieš valsts līmenī.

3. Dalībvalstu iesniegtās programmas var grozīt vai papildināt saskaņā ar 17. pantā noteikto kārtību. Grozījumus vai papildinājumus jau apstiprinātās programmās vai garantijās, kas noteiktas saskaņā ar 2. punktu, apstiprina, ievērojot to pašu kārtību.

10.pants 1. Ja dalībvalsts uzskata, ka tās teritorija vai teritorijas daļa ir brīva no kādas no E pielikuma II daļā uzskaitītajām slimībām, tā iesniedz Komisijā vajadzīgo apstiprinošo dokumentu, kurā norāda:

- slimības raksturu un tās dinamiku teritorijā,
- ar uzraudzību saistīto pārbaužu rezultātus, kas pamatojas uz seroloģiskām, mikrobioloģiskām, patologanatomiskām un epidemioloģiskām izmeklēšanām, kā arī uz pienākumu par šīm slimībām informēt kompetentās iestādes,
- uzraudzības ilgumu,
- ja vajadzīgs, cik ilgi ir aizliegta vakcinācija pret slimību, kā arī ģeogrāfisko rajonu, uz ko attiecas aizliegums,
- pasākumus, lai pārbaudītu to, ka slimība nepastāv.

2. Komisija pārbauda dalībvalstu iesniegtos dokumentus. Vispārējas vai specifiskas papildu garantijas, kas var būt vajadzīgas Kopienas iekšējā tirdzniecībā, nosaka saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību. Šīs garantijas nedrīkst pārsniegt tās, ko dalībvalsts ievieš valsts līmenī.

3. Attiecīgā dalībvalsts informē Komisiju par visām izmaiņām 1. punktā precizētajās sīkajās ziņās, kas attiecas uz slimību, jo īpaši par jauniem slimības uzliesmojumiem. Šādu paziņojumu rezultātā 17. pantā minētajā kārtībā var grozīt vai atcelt garantijas, kas noteiktas saskaņā ar 2. punktu.

11.pants 1. Dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentā iestāde apstiprina tādus savākšanas centrus, kas atbilst vismaz šādiem kritērijiem:

tiem

a) ir jāatrodas pilnvarota veterinārārsta kontrolē, kas īpašu uzmanību pievērš tam, lai tiktu ievēroti 4. panta 1. un 2. punkta noteikumi;

b) ir jāatrodas rajonā, uz ko neattiecas aizliegumi vai ierobežojumi saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas un/ vai valsts tiesību aktiem;

c) pirms lietošanas jābūt iztīrītiem un dezinficētiem, kā to pieprasa pilnvarotais veterinārārsts;

d) ņemot vērā konkrētā savākšanas centra dzīvnieku uzņemšanas jaudu, ir jābūt apgādātiem ar:

- materiāltehnisko bāzi, ko izmanto tikai un vienīgi savākšanas centra darbā,
- atbilstošām iekārtām dzīvnieku iekraušanai, izkraušanai un, ja vajadzīgs, adekvātām un atbilstoša standarta mītnēm dzīvnieku izmitināšanai, iekārtām dzīvnieku barošanai un dzirdināšanai, kā arī iekārtām, kas vajadzīgas, lai veiktu nepieciešamo apkopi; šīm iekārtām ir jābūt viegli tīrāmām un dezinficējamām,
- atbilstošām inspekcijas telpām,
- atbilstošām izolācijas telpām,
- atbilstošu iekārtu telpu un transporta līdzekļu dezinfekcijai,
- atbilstošām barības, pakaišu un mēslu glabātuvēm,
- atbilstošu notekūdeņu savākšanas sistēmu,
- pilnvarotajam veterinārārstam paredzētu kabinetu;

e) ir jāuzņem tikai identificēti dzīvnieki, kas nāk no ganāmpulkiem, kuri ir oficiāli brīvi no tuberkulozes, brucelozes, un leukozes, kā arī kaujami dzīvnieki, kas atbilst šajā direktīvā un īpaši tās 6. panta 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem. Šajā nolūkā centra īpašnieks vai arī par centru atbildīgā persona nodrošina, ka uzņemtie dzīvnieki ir pareizi identificēti un tiem ir attiecīgajām sugām un kategorijām paredzētie veterinārsanitārie dokumenti un sertifikāti;

f) ir jābūt regulāri pārbaudītiem, lai pārliecinātos, ka apstiprināšanas prasības joprojām ir ievērotas.

2. Centra īpašniekam vai arī par centru atbildīgajai personai, pamatojoties uz dzīvnieku pavaddokumentiem vai arī identifikācijas numuriem un marķējumu, reģistrā vai datu bāzē ir jāievada un vismaz trīs gadus jāglabā šāda informācija:

- īpašnieka vārds, izcelsme, ievēšanas un izvešanas datumi, liellopu skaits un identifikācija, vai arī cūku, ko ievēd centrā, izcelsmes saimniecības vai izcelsmes ganāmpulka identifikācijas numurs, kā arī dzīvnieku paredzamais galamērķis,
- pārvadātāja reģistrācijas numurs, kā arī licences numurs kravas mašīnai, kas atved dzīvniekus uz centru vai arī aizved no tā.

3. Kompetentā iestāde katram apstiprinātam savākšanas centram izsniedz apstiprinājuma numuru. Šādu apstiprinājumu var attiecināt tikai uz konkrētām sugām vai arī vaislas dzīvniekiem un rūpnieciski izmantojamajiem dzīvniekiem, vai arī kaujamiem dzīvniekiem. Kompetentā iestāde Komisijā iesniedz apstiprināto savākšanas centru sarakstu, kā arī informē par jebkādām izmaiņām. Komisija ar PVK starpniecību ar šo informāciju iepazīstina dalībvalstis.

4. Kompetentā iestāde var apturēt vai atsaukt apstiprinājumu, ja netiek pildīts šis pants vai arī citi šīs direktīvas vai citu direktīvu noteikumi attiecībā uz veterinārsanitāriem ierobežojumiem. Apstiprinājumu var atjaunot, ja kompetentā iestāde ir pārliecinājusies, ka savākšanas centrs pilnībā atbilst visiem attiecīgajiem šīs direktīvas noteikumiem.

5. Kompetentā iestāde nodrošina to, ka savākšanas centru rīcībā ir pietiekams skaits apstiprinātu veterinārārstu, lai veiktu visus pienākumus.

6. Visus sīki izstrādātus noteikums, kas ir vajadzīgi šā panta vienotai piemērošanai, pieņem 17. pantā paredzētajā kārtībā.

12.pants 1. Dalībvalstis nodrošina to, ka Direktīvas 91/628/EEC 5. pantā minētie pārvadātāji izpilda šādus papildnosacījumus:

a) dzīvnieku pārvadāšanai viņiem jāizmanto transporta līdzekļus, kas:

- ir konstruēti tā, lai dzīvnieku izkārnījumi, pakaiši vai barība nevarētu izsūkties cauri transporta līdzeklim vai izkrist no tā,

- izmantojot kompetentās iestādes oficiāli apstiprinātus dezinfekcijas līdzekļus, ir iztīrīti un dezinficēti, uzreiz pēc katra dzīvnieku, kā arī produktu, kas varētu ietekmēt dzīvnieku veselību, pārvadājuma, kā arī, ja vajadzīgs, pirms jaunu dzīvnieku iekraušanas;

b) nodrošināt atbilstošas, kompetentās iestādes apstiprinātas, iekārtas tīrīšanai un dezinfekcijai, ieskaitot iekārtu pakaišu un mēslu glabāšanai, vai arī dokumentārus pierādījumus, ka šīs darbība veic trešā persona, ko apstiprinājusi kompetentā iestāde.

2. Pārvadātājiem ir jānodrošina, lai par katru dzīvnieku pārvadāšanai izmantoto transporta līdzekli, būtu reģistrs, kas ietver vismaz šādu informāciju, ko glabā ne mazāk kā trīs gadus:

I) savākšanas vietas un datumi, kā arī saimniecību vai arī savākšanas centru, kuros savāca dzīvniekus, nosaukumi vai komercnosaukumi un adreses;

II) piegādes vietas un datumi, kā arī saņēmēja (saņēmēju) nosaukums (nosaukumi), komercnosaukums (komercnosaukumi) un adrese (adreses);

III) pārvadāto dzīvnieku sugas un skaits;

IV) dezinfekcijas datums un vieta;

V) sīkas ziņas par pavaddokumentiem (sērijas numuru, utt.).

3. Pārvadātāji nodrošina to, ka visi dzīvnieku sūtījumi ceļā no izcelsmes saimniecības vai savākšanas centra līdz galamērķim nekādā gadījumā nenonāk kontaktā ar zemāka veterinārsanitārā statusa dzīvniekiem.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka pārvadātāji rakstiski apņemas:

- veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, jo īpaši prasības, kas izklāstītas šajā pantā un attiecas uz atbilstīgu dokumentāciju, kurai jābūt pievienotai dzīvnieku sūtījumam,

- dzīvnieku pārvadāšanu uztic darbiniekiem ar vajadzīgajām spējām, profesionālo kompetenci un zināšanām.

5. Ja nav izpildīti šā panta noteikumi, attiecībā uz dzīvnieku veselību mutatis mutandis piemēro Direktīvas 91/628/EEC 18. panta prasības.

13.pants 1. Dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentā iestāde reģistrē, apstiprina un izsniedz apstiprinājuma numuru visiem tirdzniecības aģentiem, kā arī to, ka tie izpilda vismaz šādus nosacījumus:

a) viņiem jāveic darījumi tikai ar identificētiem dzīvniekiem, kas iegūti no ganāmpulkiem, kuri ir oficiāli brīvi no tuberkulozes, brucelozes un leikoze, vai arī ar kaujamiem dzīvniekiem, kas atbilst šajā direktīvā un īpaši tās 6. panta 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem. Šajā nolūkā tirdzniecības aģentam ir jānodrošina, ka dzīvnieki ir pareizi identificēti un tiem ir pievienoti attiecīgajai sugai vajadzīgie dokumenti.

Tomēr kompetentā iestāde var atļaut tirgoties ar identificētiem dzīvniekiem, kas neatbilst pirmajā daļā minētajiem nosacījumiem, ja šādus dzīvniekus nogādā tieši uz kautuvi izcelsmes dalībvalstī, neievēdot citās telpās, un nokauj pēc iespējas ātrāk, lai novērstu slimību izplatīšanos. Ir jāpieņem vajadzīgie noteikumi, lai nodrošinātu, ka šādi dzīvnieki pēc ievēšanas lopkautuvē nenonāk kontaktā ar citiem dzīvniekiem un tos nokauj atsevišķi no citiem dzīvniekiem;

b) tirdzniecības aģentam, pamatojoties uz dzīvnieku pavaddokumentiem vai arī identifikācijas numuriem un marķējumu, ir jāreģistrē vai jāievada datu bāzē šāda informācija, ko glabā vismaz trīs gadus:

- īpašnieka vārds, dzīvnieku izcelsme, pirkšanas datums, kategorijas, liellopu skaits un identifikācija, kā arī iepirkto cūku izcelsmes saimniecības vai izcelsmes ganāmpulka reģistrācija numurs,
- pārvadātāja reģistrācijas numurs un/ vai tās kravas mašīnas, kas piegādā vai savāc dzīvniekus, licences numurs.
- pircēja vārds un adrese, kā arī dzīvnieku galamērķis,
- maršruta plānu kopijas un/ vai dzīvnieku veterinārsanitāro sertifikātu sērijas numurs;

c) ja tirdzniecības aģents tur dzīvniekus savās telpās, viņš nodrošina to, ka:

- personāls, kas atbild par dzīvniekiem, ir īpaši sagatavots jautājumos par to, kā izpildīt šīs direktīvas prasības, kā arī aprūpēt dzīvniekus un nodrošināt to labturību,
- pilnvarotais veterinārārsts regulāri pārbauda dzīvniekus un, ja vajadzīgs, veic testus, kā arī tiek īstenoti visi vajadzīgie pasākumi, lai novērstu slimības izplatīšanos.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka visas telpas, ko tirdzniecības aģents izmanto savā darbībā, ir reģistrētas un par tām izsniegts kompetentās iestādes apstiprinājuma numurs, kā arī tās atbilst vismaz šiem nosacījumiem:

a) tām ir jāatrodas pilnvarota veterinārārsta kontrolē;

b) tām ir jāatrodas rajonā, uz kuru neattiecas Kopienas vai valsts normatīvo aktu noteikti aizliegumi un ierobežojumi;

c) tajās ir jābūt:

- atbilstošām un pietiekami jaudīgām iekārtām, tai skaitā iekārtām dzīvnieku pārbaudei un izolācijai, lai slimības uzliesmojuma gadījumā varētu izolēt visus dzīvniekus,

- atbilstošām iekārtām dzīvnieku izkraušanai un, ja vajadzīgs, adekvātām atbilstoša standarta dzīvnieku mītnēm, iekārtām dzīvnieku barošanai un dzirdīšanai, kā arī iekārtām, kas vajadzīgas lai veiktu nepieciešamo apkopi; šīm iekārtām ir jābūt viegli tīrāmām un dezinficējamām,

- pietiekami lielai platībai, pakaišu un kūtsmēslu glabāšanai,

- atbilstošai sistēmai notekūdeņu savākšanai;

d) tām ir jābūt pirms lietošanas iztīrītām saskaņā ar pilnvarotā veterinārārsta prasībām.

3. Kompetentā iestāde var apturēt vai arī atsaukt apstiprinājumu, ja netiek izpildīts šis pants vai arī citi attiecīgie šī direktīvas vai citu direktīvu noteikumi, kas attiecas uz veterinārsanitārajiem ierobežojumiem Apstiprinājumu var atjaunot, kad kompetentā iestāde ir pārliecinājusies, ka tirdzniecības aģents pilnībā izpilda attiecīgos šīs direktīvas noteikumus.

4. Kompetentajai iestādei ir jāveic regulāras inspekcijas, lai pārliecinātos, ka tiek izpildītas šā panta prasības.

b14.pants 1. Dalībvalsts kompetentā iestāde var ieviest uzraudzības sistēmu.

Uzraudzības sistēmā ir jāietver vismaz šādi elementi:

- ganāmpulki,
- īpašnieki vai citas par saimniecību atbildīgas fiziskas vai juridiskas personas,
- par saimniecību atbildīgais apstiprinātais veterinārārsts vai pilnvarotais veterinārārsts,
- dalībvalsts oficiālais veterinārais dienests,
- oficiālās veterinārās diagnostikas laboratorijas vai arī citas laboratorijas, ko ir apstiprinājusi kompetentā iestāde,
- elektroniskā datu bāze.

Kautuvju un apstiprināto savākšanas centru pilnvarotie veterinārārsti ir saistīti ar sistēmu.

2. Uzraudzības sistēmas galvenais uzdevums ir oficiāli klasificēt saimniecības, uzturēt šo klasifikāciju ar regulārām inspekcijām, vākt epidemioloģisko informāciju un veikt slimības novērošanu, kā arī nodrošināt, ka tiek izpildītas visi šīs direktīvas un citu direktīvu noteikumi attiecībā uz veterinārsanitāriem ierobežojumiem.

Šī uzraudzības sistēma ir obligāta visās tās dalībvalsts saimniecībās, kuras teritorijā darbojas šāda sistēma. Tomēr kompetentā iestāde var atļaut izveidot šādu sistēmu teritorijas daļā, kura sastāv no viena vai vairākiem blakusesošiem reģioniem, kas ir definēti 2. panta 2. punkta p) apakšpunktā. Ja vienojas par šādu atkāpi, dzīvnieku pārvietošanu uz šādu teritoriju no citiem rajoniem, kas nav sistēmas daļa, regulē šīs direktīvas noteikumi.

Kompetentā iestāde nosaka apstiprināto veterinārārstu, par saimniecībām atbildīgo personu vai saimniecību īpašnieku un citu sistēmas dalībnieku, tai skaitā par veterinārsanitārā sertifikātu izsniegšanu atbildīgo personu pienākumus un tiesības.

3. Kompetentā iestāde nodrošina, ka 2. punktā minētie pienākumi ietver vismaz šādus.

B. Katram saimniecības īpašniekam vai par saimniecību atbildīgajai personai ir:

I) ar līgumu vai juridisku dokumentu jānodrošina kompetentās iestādes apstiprināta veterinārārsta pakalpojumi;

II) nekavējoties jāizsauc par saimniecību atbildīgais apstiprinātais veterinārārsts, ja ir aizdomas par infekciju slimības vai jebkuras izziņojamas slimības uzliesmojumu;

III) jāinformē apstiprinātais veterinārārsts par visiem dzīvniekiem, ko ievie saimniecībā;

IV) jāizolē dzīvnieki pirms to ieviešanas saimniecībā, lai veterinārārsts, vajadzības gadījumā izmantojot prasītos testus, varētu pārbaudīt, vai saimniecība ir saglabājusi savu veterinārsanitāro statusu.

B. Apstiprinātie veterinārārsti, kā paredzēts 2. panta 2. punkta m) apakšpunktā, atrodas kompetentās iestādes pakļautībā, un viņiem ir jāievēro šādas prasības.

Viņiem:

- i) ir jāatbilst nosacījumiem, ko izvirza veterinārārsta profesija;
- ii) nedrīkst būt finansiālu interešu vai radniecisku saišu ar saimniecības īpašnieku vai personu, kas atbild par saimniecību;
- iii) ir jābūt konkrētām zināšanām veterinārijas jomā, kas attiecas uz konkrētajiem dzīvniekiem. Tas nozīmē, ka viņiem
  - ir regulāri jāatjauno savas zināšanas, īpaši par būtiskākajiem veterinārsanitārajiem noteikumiem,
  - ir jāatbilst prasībām, ko kompetentā iestāde izvirzījusi, lai nodrošinātu sistēmas pareizu darbību,
  - saimniecības īpašnieks vai arī par saimniecību atbildīgā persona jānodrošina ar informāciju, kā arī jāsniedz palīdzība, lai panāktu, ka tiek veikti visi vajadzīgie pasākumi saimniecības statusa saglabāšanai, īpaši izmantojot programmas, par kurām ir panākta vienošanās ar kompetento iestādi,
  - jānodrošina, ka tiek izpildītas prasības attiecībā uz:
    - i) ganāmpulka dzīvnieku, ganāmpulkā ievesto dzīvnieku un pārdoto dzīvnieku identifikāciju un veterinārsanitāro sertifikāciju;
    - ii) obligāto dzīvnieku infekciju slimību, kā arī pārējo faktoru, kas apdraud dzīvnieku veselību, labturību un cilvēka veselību, izziņošanu;
    - iii) ja tas ir iespējams, nāves cēloņa noteikšanu, kā arī to, kur jānosūta beigtais dzīvnieks;
    - iv) ganāmpulka ražošanas vienību higiēnas apstākļiem.

Lai nodrošinātu pareizu sistēmas darbību, katra dalībvalsts var noteikt to saimniecību skaitu vai arī rajonus, par kuriem atbild veterinārārsti.

Kompetentā iestāde izveido apstiprināto veterinārārstu, kā arī apstiprināto saimniecību, kas piedalās sistēmā, sarakstus. Ja kompetentā iestāde konstatē, ka sistēma dalībnieks vairs neatbilst iepriekš minētajiem nosacījumiem, tā aptur vai atsauc apstiprinājumu, neierobežojot piemērojamās sodus.

C. Elektroniskajā datu bāzē ir jābūt vismaz šādai informācijai:

1) katra dzīvnieka:

- identifikācijas kodam,
- dzimšanas datumam:
- dzimumam,
- šķirnei vai apspalvojuma krāsai,
- mātes identifikācija kodam vai arī identifikācijas numuram, kas saskaņā ar Direktīvu 92/102/EEC, ņemot vērā izcelsmes identifikācijas numuru, piešķirts no trešām valstīm importētam dzīvniekam.
- tā ganāmpulka, kurā dzīvnieks dzimis, identifikācijas numuram,
- visu to saimniecību, kurā dzīvnieks turēts, identifikācija numuriem un datumiem, kurās mainīta saimniecība,
- datumam, kurā dzīvnieks miris vai ticis nokauts;

2) katras saimniecības:

- identifikācijas numuram, kas sastāv no ne vairāk kā 12 cipariem (izņemot valsts kodu),
- īpašnieka vārdam un adresei;

3) datu bāzei jebkurā laikā ir jāspēj sniegt šādu informāciju:

- visu saimniecībā esošo liellopu identifikācijas numuri, kā arī cūku grupu izcelsmes ganāmpulku saimniecību numuri un, ja vajadzīgs, veterinārsanitāro sertifikātu numuri,
- visas saimniecības, kurās uzturējās katrs liellops, sākot no dzimšanas saimniecības vai importētās saimniecības, ja dzīvnieks importēts no trešām valstīm; un cūku grupu pēdējā ganāmpulka vai pēdējās saimniecības reģistrācijas numurs vai importētās saimniecības numurs, ja dzīvnieki importēti no trešām valstīm.

Šīs ziņas glabā datu bāzē, līdz ir pagājuši trīs secīgi gadi kopš konkrētā liellopa nāves vai arī līdz ir pagājuši trīs secīgi gadi kopš veikti ieraksti par cūkām.

Tomēr attiecībā uz cūkām piemēro tikai 2. un 3. punktu.

4. Visi uzraudzības sistēmas dalībnieki, kas nav 3.A un B punktā paredzētie, atskaitās kompetentajai iestādei. Katras dalībvalsts kompetentā iestāde atbild par sistēmas izveidi un veic regulāras kontroles, lai pārliecinātos, kas sistēma darbojas pareizi.

5. Dalībvalstis, kas saskaņā ar 1. līdz 4. punkta noteikumiem vismaz uz 12 mēnešiem ievieš uzraudzības sistēmu, lūdz Komisiju to apstiprināt saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību.

Šajā nolūkā Komisija pārbauda dalībvalsts iesniegtos dokumentus.

Komisijas eksperti sistēmas apstiprina ar auditu sistēmu. Ja audita rezultāts ir labvēlīgs, Komisija 90 dienu laikā pēc tam, kad ir saņemts lūgums apstiprināt sistēmu, iesniedz PVK ziņojumu un atbilstošus ieteikumus.

Ja reģistrē atkārtotus pārkāpumus, uzraudzības sistēmas apstiprinājumu var apturēt saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību pēc Komisijas vai vienas vai vairāku dalībvalstu pieprasījuma.

6. Dalībvalsts, kas visā teritorijā ir ieviesusi saskaņā ar šo pantu atzītu uzraudzības sistēmu, savas teritorijas robežās drīkst nepiemērot 3. panta 3. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā minēto noteikumu attiecībā uz dzīvnieku pārvietošanu, kas ir skaidrota šajā direktīvā.

7. Padome, ņemot vērā Komisijas ziņojumu un ieteikumus, par kuriem lemj ar kvalificētu balsu vairākumu, ne vēlāk kā līdz 1999. gada 31. decembrim pārskata šā panta normas, lai tās grozītu un precizētu un, ja vajadzīgs, attiecinātu uz

visām dalībvalstīm.

8. Uzraudzības sistēmas finansē atbilstoši Direktīvas 85/73/EEC pārskatītajam B pielikumam saskaņā ar Direktīvas 96/43/EC 10. 8. panta noteikumiem.

15.pants 1. Dalībvalstis veic vajadzīgos īpašos pasākumus, lai sodītu katru fizisku vai juridisku personu, kas pārkāpj šo direktīvu.

2. Ja apstiprinās, ka šīs direktīvas noteikumus pārkāpj vai tie ir tikuši pārkāpti, kompetentā iestāde, kas atbild par vietu, kurā konstatēts šāds pārkāpums, veic visus vajadzīgos pasākumus, lai aizsargātu dzīvnieku veselību un novērstu slimības izplatīšanos.

Atkarībā no apstākļiem šāda kompetentās iestādes rīcība var sastāvēt no pasākumu pieņemšanas, prasot:

a) sagatavoties braucienam, kas jāpabeidz, vai arī, izmantojot vistaisnāko ceļu, nogādāt dzīvniekus izbaušanas vietā, ja šāda rīcība neradīs papildus draudus dzīvnieku veselībai vai labturībai;

b) ja braucienu pārtrauc, likt dzīvniekus izmitināt piemērotās mītnēs, nodrošinot atbilstošu aprūpi;

c) likt dzīvniekus nokaut. Nosaka šo dzīvnieku galamērķi un izlietojumu pēc kaušanas:

- saskaņā ar Direktīvas 64/433/EEC 11. noteikumiem vai

- saskaņā ar Direktīvas 90/667/EEC noteikumiem, ja dzīvnieku veterinārsanitāro statusu nevar noteikt vai arī tad, ja tie var apdraudēt dzīvnieku vai sabiedrības veselību. Tomēr, ja piemēro Direktīvas 90/667/EEC noteikumus, īpašniekam vai viņa aģentam, pirms galējo līdzekļu piemērošanas, var ļaut izmantot noformēšanu noteiktā kārtībā; Šajā gadījumā piemēro šā panta 3. punkta noteikumus.

3. Galamērķa dalībvalsts kompetentā iestāde nekavējoties informē izcelsmes dalībvalsts kompetento iestādi par katru konstatēto šīs direktīvas pārkāpumu.

Saskaņā ar Direktīvas 89/608/EEC noteikumiem dalībvalstis palīdz viena otrai piemērot šo direktīvu, īpaši, lai nodrošinātu šajā pantā minēto noteikumu izpildi.

4. Šis pants neietekmē valsts tiesību normas attiecībā uz sankcijām.

16.pants 1. Padome pēc Komisijas ierosinājuma ar kvalificētu balsu vairākumu groza A, D (I sadaļa), E un F pielikumu, īpaši ņemot vērā nepieciešamību to saturu pieskaņot zinātnes un tehnikas attīstībai.

Komisija groza B, C un D pielikumu (II sadaļa) saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību.

Tomēr

a) Komisija līdz 1997. gada 1. jūlijam iesniedz Padomē ierosinājumus grozīt A un D pielikumu (I sadaļa) ar nolūku tos atjaunināt, vajadzības gadījumā tādu pašu kārtību piemēro attiecībā uz F pielikumu. Padome lemj par šiem priekšlikumiem ar kvalificētu balsu vairākumu līdz 1998. gada 1. janvārim;

b) līdz 1998. gada 30. jūnijam saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību un balstoties uz Zinātniskās veterinārās komitejas atzinumu Komisija precizē un, ja vajadzīgs, groza A, B un C pielikumus (II sadaļa), lai tos pielāgotu zinātnes attīstībai.

2. Padome, vēlākais, līdz 1999. gada 31. decembrim ar kvalificētu balsu vairākumu, pamatojoties uz Komisijas ziņojumu, kam ir pievienoti atbilstoši ierosinājumi, kā arī, ņemot vērā iegūto pieredzi, izskata šīs direktīvas noteikumus, lai tos grozītu un atjauninātu tā, lai tie atbilstu noteikumiem par iekšējā tirgus izveidi.

17.pants Ja ir izdarīta atsauce uz kārtību, ko nosaka šis pants, PVK, kas izveidota ar Lēmumu 68/361/EEC 12. rīkojas saskaņā ar Direktīvas 89/662/EEC 1318. panta noteikumiem.

18.pants Tās dalībvalstis, kas nav ieviesušas apstiprinātu uzraudzības sistēmu, nodrošina, ka no 1999. gada 31. decembra tajās pilnībā darbojas elektroniskā datu bāze, kas atbilst 14. pantā izklāstītajiem noteikumiem.

19.pants Direktīvā 90/425/EEC izklāstītos noteikumus īpaši piemēro kontrolēm izcelsmes vietā, lai pārbaudītu kā galamērķa dalībvalstis organizē vajadzīgās pārbaudes un kontrolē to rezultātus, kā arī nodrošinātu, ka tiek ieviesti aizsardzības pasākumi.

20.pants Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

1 OJ No L 47, 21. 2. 1980., p. 11. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 93/384/EEC (OJ No L 166, 8. 7. 1993, p. 34).

2 OJ No L 47, 21. 2. 1980, p. 4. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/687/EEC (OJ No L 377, 31. 12. 1991, p. 16).

3 OJ No L 194, 22. 7. 1988, p. 10. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 93/60/EEC (OJ No L 186, 28. 7. 1993, p. 28).

4 OJ No L 351, 2. 12. 1989, p. 34.

5 OJ No L 224, 18. 8. 1990, p. 62. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1994. gada Iestāšanās aktu.

6 OJ No L 363, 27. 12. 1990, p. 51. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/118/EEC.

7 OJ No L 340, 11.12. 1991, p. 17. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 95/29/EC (OJ No L 148, 30. 6.

1995, p. 52).

8 OJ L 355, 5. 12. 1992, p. 32. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1994. gada Pievienošanās aktu.

9 OJ No L 224, 18. 8. 1990, p. 19. Lēmumā jaunākie grozījumi izdarīti ar Lēmumu 94/370/EC (OJ No L 168, 2. 7. 1994, p. 31).

10 OJ No L 32, 5. 2. 1985, p. 14. Direktīvu groza Direktīva 96/43/EC (OJ No L 162, 1. 7. 1996, p. 1).

11 OJ No L 121, 29. 7. 1964, p. 2012/64. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 95/23/EC (OJ No L 243, 11. 10. 1995, p. 7).

12 OJ No L 255, 18. 10. 1968, p. 23.

13 OJ No L 395, 30. 12. 1989, p. 13. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/118/EEC (OJ No L 62, 15. 3. 1993, p. 49).

A PIELIKUMS

I. No tuberkulozes oficiāli brīvs liellopu ganāmpulks.

1. Liellopu ganāmpulku atzīst par oficiāli brīvu no tuberkulozes, ja:

- nevienam dzīvniekam nav tuberkulozes klīnisko simptomu;
  - visiem dzīvniekiem, kas ir vecāki par sešām nedēļām, konstatē negatīvu reakciju vismaz divos oficiālos intradermālos tuberkulīna testos, no kuriem pirmo, saskaņā ar B pielikumu, veic sešus mēnešu pēc infekcijas izskaušanas ganāmpulkā, bet otro – sešus mēnešus vēlāk, vai arī tad, ja ganāmpulku veido tikai no dzīvniekiem, kas ir iegūti no tuberkulozes oficiāli brīvos ganāmpulkos, pirmo testu veic ne ātrāk kā 60 dienas pēc ganāmpulka izveidošanas, bet otrs tests nav vajadzīgs;
  - pēc pirmā b) apakšpunktā minētā testa ganāmpulkā nav ieviests neviens par sešiem mēnešiem vecāks liellops, kam ir konstatēta pozitīva reakcija intradermālajā tuberkulīna testā, ko saskaņā ar B pielikumu veica un novērtēja 30 dienas pirms dzīvnieka ieviešanas ganāmpulkā vai 30 dienas pēc tās.
- Tests nav jāveic dalībvalstīs vai dalībvalstu rajonos, kuros ir ne vairāk kā 0,2 % inficētu ganāmpulku, kā arī tad, ja dzīvnieks ir iegūts no tuberkulozes oficiāli brīvā ganāmpulkā.

2. Liellopu ganāmpulks saglabā no tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu, ja:

- turpina atbilst 1. punkta a) un c) apakšpunktos izklāstītajiem nosacījumiem;
  - saimniecībā ievieš tikai tādus dzīvniekus, kas nāk no ganāmpulkiem, kuriem ir no tuberkulozes oficiāli brīvu ganāmpulku statuss;
  - visiem saimniecības dzīvniekiem, izņemot saimniecībā dzimušus teļus, kas ir jaunāki par sešām nedēļām, reizi gadā veic regulārus tuberkulīna testus saskaņā ar B pielikumu.
- Tomēr Komisija saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var mainīt regulāro testu biežumu dalībvalstīm vai to daļām, kurās uz visiem liellopu ganāmpulkiem attiecināmi oficiālos tuberkulozes apkaršanas pasākumus:
- ja inficēto liellopu ganāmpulku īpatsvars divos pēdējos uzraudzības periodos, katrs no kuriem ilgst vienu gadu, vidēji nepārsniedza 1 %, starplaiku starp regulārajiem testiem var pagarināt līdz diviem gadiem,
  - ja inficēto liellopu ganāmpulku īpatsvars divos pēdējos uzraudzības periodos, katrs no kuriem ilgst divus gadus, vidēji nepārsniedza 0,2 %, starplaiku starp regulārajiem testiem var pagarināt līdz trīs gadiem,
  - ja inficēto liellopu ganāmpulku īpatsvars divos pēdējos uzraudzības periodos, katrs no kuriem ilgst trīs gadus, vidēji nepārsniedza 0,1 %, starplaiku starp regulārajiem testiem var pagarināt līdz četriem gadiem, bet vecumu, sākot ar kuru dzīvniekiem jāveic šie testi – palielināt līdz 24 mēnešiem.
- Bez tam Komisija saskaņā ar 17. pantu var nolemt palielināt regulāro tuberkulīna testu biežumu, ja slimības izplatība ir pieaugusi.

Dalībvalsts, kurā darbojas liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēma, kas nodrošina izcelsmes un tranzīta ganāmpulku identifikāciju, un kurā inficēto ganāmpulku īpatsvars divu pēdējo kontroles periodu laikā nepārsniedza 0,1 %, var atteikties no ikgadējā ganāmpulku tuberkulīna testa, ja:

- visiem dzīvniekiem pirms ieviešanas ganāmpulkā veic intradermālo tuberkulīna testu un testa rezultāti ir negatīvi;
- visus nokautos liellopus pārbauda, lai noteiktu tuberkulozes radītos bojājumus, un bojātajiem audiem veic bakterioloģisku pārbaudi, lai pierādītu tuberkulozes baktērijas klātbūtni.

3. No tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu aptur, ja

- nav izpildīti 2. punktā precizētie nosacījumi;
- kādam dzīvniekam ir konstatēta pozitīva reakcija regulārajā tuberkulozes testā vai arī tuberkuloze diagnosticēta regulārajā pēckaušanas apskatē.

Šajos gadījumos statusu atceļ līdz visiem atlikušajiem dzīvniekiem, kas ir vecāki par sešām nedēļām, ir konstatēta negatīva reakcija vismaz divos oficiālos intradermālos tuberkulīna testos saskaņā ar B pielikumu. Pirmo testu veic ne ātrāk kā divus mēnešus pēc dzīvnieka aizvākšanas no saimniecības, bet otro testu - ne ātrāk kā 42 dienas pēc pirmā. Tomēr, atkāpjoties no šīm normām, gadījumos, kad vienam vai vairākiem dzīvniekiem ir konstatēta pozitīva reakcija tuberkulīna testā un ir iemesls uzskatīt, ka šo reakciju nav radījusi govju tuberkuloze, iespējamo (iespējamās) tuberkulozes gadījumu (gadījumus) rūpīgi izmeklē, veicot visas pārbaudes, ieskaitot vajadzīgos pēckaušanas testus un laboratoriskās izmeklēšanas, īpaši pārbaudot ganāmpulku, kurā dzīvnieks uzturējās testa laikā, kā arī, ja kompetentā iestāde uzskata par vajadzīgu, ganāmpulkus, kuros dzīvnieks atradies pirms tam.

Šo pārbaudu laikā no tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu aptur, līdz izmeklējumi un laboratoriskās

pārbaudes izslēdz liellopu tuberkulozes klātbūtni. Ja tuberkulozes klātbūtne neapstiprinās, ganāmpulka statusu var atjaunot.

Tomēr, ja 2. punkta c) apakšpunktā skaidrotais regulārais ganāmpulka tests nav veikts savlaicīgi, ganāmpulka statusu neaptur, ja testu veic ne vēlāk kā 60 dienas pēc sākotnēji paredzētā datuma, un nākošos testus veiks saskaņā ar sākotnējo shēmu;

c) ja ganāmpulkā ir dzīvnieki ar neskaidru statusu saskaņā ar B pielikuma 32. punktu. Šajā gadījumā ganāmpulka statusu aptur līdz noskaidro dzīvnieka statusu.

4. Dalībvalsti vai dalībvalsts daļu saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību pasludina par oficiāli brīvu no tuberkulozes, ja tā atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) inficēto liellopu ganāmpulku skaits sešos secīgos gados nepārsniedza 0,01 % un vismaz 99,9 % visu ganāmpulku desmit gadus ir pasludināti par oficiāli brīviem no tuberkulozes;
- b) eksistē sistēma, kas ļauj identificēt katra liellopa izcelsmes un tranzīta ganāmpulkus;
- c) visiem nokautajiem dzīvniekiem veic pēckaušanas apskati un to dara pilnvarots veterinārārsts;
- d) visi iespējamie tuberkulozes gadījumi ir rūpīgi jāizmeklē, ieskaitot visu izcelsmes un tranzīta ganāmpulku pārbaudi, kā arī veicot visus vajadzīgos laboratoriskos izmeklējumus. Šo pārbaūžu laikā izcelsmes un tranzīta ganāmpulkiem aptur no tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu līdz klīniskās vai laboratoriskās pārbaudes ir izslēgušas tuberkulozes klātbūtni.

5. Dalībvalsts vai dalībvalsts daļa saglabā no tuberkulozes oficiāli brīvas dalībvalsts vai dalībvalsts daļas statusu, ja:

- a) turpina piemērot nosacījumus, kas ir izklāstīti 4. punkta a) līdz d) apakšpunktā;
- b) gadījumā, kad apstiprinās tuberkuloze, izcelsmes un tranzīta ganāmpulkiem atsauc no tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu;
- c) ganāmpulkiem, kuros apstiprinās saslimšana ar tuberkulozi, atsauc no tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu līdz:
  - nokauj visus par inficētajiem atzītos dzīvniekus,
  - dezinficē telpas un iekārtas,
  - visiem atlikušajiem liellopiem, kas vecāki par sešām nedēļām, ir konstatēta negatīva reakcija vismaz divos oficiālos intradermālos tuberkulīna testos saskaņā ar B pielikumu. Pirmo testu veic ne ātrāk kā sešus mēnešus pēc inficēto dzīvnieku aizvākšanas, bet otro testu - ne ātrāk kā sešus mēnešus pēc pirmā.

6. Iegūstot pierādījumus par nopietnām izmaiņām tuberkulozes izplatībā no tuberkulozes oficiāli brīvā dalībvalstī vai dalībvalsts daļā, Komisija saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var lemt par statusa apturēšanu vai atcelšanu un pieprasīt veikt regulārus tuberkulīna testus saskaņā ar kādu no 2. punkta c) apakšpunkta shēmām.

II. No brucelozes oficiāli brīvi liellopu ganāmpulki.

Šajā sadaļā "liellopi" ir visi liellopi, izņemot kastrētus vīrišķā dzimuma dzīvniekus, kas kastrēti līdz četriem mēnešiem vecumam.

1. Liellopu ganāmpulks ir oficiāli atzīts par brīvu no brucelozes, ja:

- a) tajā nav liellopu, kas ir vakcinēti pret brucelozi, izņemot sievišķā dzimuma dzīvniekus, kas ir vakcinēti vismaz pirms trim gadiem;
- b) nevienam liellopam vismaz sešus mēnešus nav bijis brucelozes klīnisko simptomu;
- c) uz visiem liellopiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem, attiecināts kāds no šiem testu režīmiem un rezultāti saskaņā ar C pielikumu bijuši negatīvi:
  - i) divām seruma aglutinācijas reakcijām ar starplaiku, kas ir ilgāks par trīs mēnešiem, bet mazāks par 12 mēnešiem;
  - ii) trim gredzena raudzēm ar trīs mēnešu starplaikiem un seruma aglutinācijas reakcijai, ko veic ne ātrāk kā pēc sešām nedēļām;
  - iii) diviem buferētiem brucellu antigēna testiem ar starplaiku, kas ir ilgāks par trīs mēnešiem, bet mazāks par 12 mēnešiem;
  - iv) diviem mikroaglutinācijas testiem ar starplaiku, kas ir ilgāks par trīs mēnešiem, bet mazāks par 12 mēnešiem.

2. Liellopu ganāmpulks saglabā no brucelozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu, ja:

- a) katru gadu veic kādu no šīm testa programmām, iegūstot negatīvu rezultātu saskaņā ar C pielikumu:
    - i) trīs gredzena raudzes ar vismaz trīs mēnešu starplaiku;
    - ii) trīs piena Elisa testi ar vismaz trīs mēnešu starplaiku;
    - iii) divas gredzena raudzes ar vismaz trīs mēnešu starplaiku un seroloģisko testu, ko veic ne ātrāk kā pēc sešām nedēļām;
    - iv) divus piena Elisa testus ar vismaz trīs mēnešu starplaiku un seroloģisko testu, ko veic ne ātrāk kā pēc sešām nedēļām;
    - v) divus seroloģiskos testus ar starplaiku, kas ir vismaz trīs mēneši, bet nav ilgāks par sešiem mēnešiem.
- Tomēr Komisija saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var mainīt regulāro testu biežumu dalībvalstīs vai to daļās, kas nav oficiāli brīvas no brucelozes, ja tajās uz visiem liellopu ganāmpulkiem attiecina oficiālos brucelozes apkaršanas pasākumus:
- ja inficēto liellopu ganāmpulku īpatsvars nepārsniedz 1 %, var atļaut katru gadu veikt tikai divas gredzena raudzes vai

divus piena Elisa testus ar vismaz trīs mēnešu starplaiku, vai arī vienu seroloģisko testu,

- ja vismaz 99,8 % liellopu ganāmpulku ir vismaz četrus gadus oficiāli brīvi no brucelozes, starplaiku starp pārbaudēm var palielināt līdz diviem gadiem un pārbaudes var veikt, izmantojot kādu no 7. punkta a) apakšpunktā minētajiem seroloģiskajiem testiem;

b) visi liellopi, kuri ierodas ganāmpulkā, ir iegūti ganāmpulkos, kas ir oficiāli brīvi no brucelozes, tiem liellopiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem, seruma aglutinācijas reakcijā, kas veikta 30 dienas pirms ieviešanas ganāmpulkā, saskaņā ar C pielikumu, ir konstatēts brucellu skaits, kas nepārsniedz 30 SV.

Tomēr b) apakšpunktā aprakstītā seruma aglutinācijas reakcija nav vajadzīga dalībvalstīs vai dalībvalstu rajonos, kur ar brucelozi inficēto liellopu ganāmpulku īpatsvars vismaz divus gadus nav pārsniedzis 0,2 %, dzīvnieks ir iegūts šīs dalībvalsts vai dalībvalsts rajona ganāmpulkā, kas ir oficiāli atzīts par brīvu no brucelozes, un pārvešanas laikā tas nav nonācis saskarē ar zemāka veterinārsanitārā statusa dzīvniekiem;

c) neierobežojot b) punktu, dzīvniekus, kuri ir iegūti ganāmpulkos, kas ir oficiāli brīvi no brucelozes, var ievest no brucelozes oficiāli brīvā ganāmpulkā, ja tie ir vismaz 18 mēnešus veci un nav vakcināti pret brucelozi, vai arī ir vakcināti pirms vairāk kā viena gada.

Šādu dzīvnieku brucellu skaitam 30 dienas pirms ieviešanas ganāmpulkā ir jābūt mazākam par 30 SV aglutinācijas ml, bet komplementa fiksācijas testa rezultātam ir jābūt negatīvam. Abus testus veic saskaņā ar C pielikumu.

Ja dzīvnieku no brucelozes brīva ganāmpulka ievest no brucelozes oficiāli brīvā liellopu ganāmpulkā, šādu ganāmpulku, saskaņā ar šiem noteikumiem, uzskata par brīvu no brucelozes divus gadus, sākot ar dzīvnieka ieviešanas dienu.

3. No brucelozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu var apturēt vai atsaukt, ja:

a) nav izpildīti 1. un 2. punkta nosacījumi vai

b) laboratorijas testu rezultāti vai arī klīniskie simptomi rada aizdomas, ka vienam vai vairākiem liellopiem ir bruceloze. Ja no brucelozes oficiāli brīvā ganāmpulkā viens vai vairāki liellopi iespējams ir slimi ar brucelozi, ganāmpulka statusu aptur nevis atsauc, ja dzīvnieku vai dzīvniekus nekavējoties iznīcina vai izolē.

Ja dzīvnieks ir iznīcināts, atsaukumu var atcelt, ja seruma aglutinācijas reakcijā, ko pārbauda visiem ganāmpulka dzīvniekiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem, iegūst mazāk par 30 aglutinācijas SV mililitrā. Pirmo testu veic ne ātrāk kā 30 dienas pēc dzīvnieka aizvākšanas, bet otro - ne ātrāk kā pēc 60 dienām.

Ja dzīvnieku izolē, to var ievest atpakaļ ganāmpulkā un ganāmpulka statusu var atjaunot, ja šim dzīvniekam konstatētas mazāk kā 30 aglutinācijas SV mililitrā un komplementa fiksācijas testa rezultāts ir negatīvs. Abus testus veic saskaņā ar C pielikumu.

Ja laboratorijas testu vai epidemioloģisko izmeklējumu rezultāti apstiprina brucellu infekciju ganāmpulkā, šā ganāmpulka statusu var atjaunot tikai pēc tam, kad no visiem uzliesmojuma brīdī grūsnajiem dzīvniekiem ir iegūti negatīvi rezultāti iepriekšminētajos testos, no kuriem pēdējo veic ne ātrāk kā 21 dienu pēc atnešanās.

4. Liellopu ganāmpulks ir brīvs no brucelozes, ja tas atbilst 1. punkta a), b) un c) apakšpunktu nosacījumiem, izņemot to, ka:

i) sievišķā dzimuma dzīvniekus var vakcinēt:

- līdz sešu mēnešu vecumam ar dzīvo 19. celma vakcīnu vai citām vakcīnām, kas ir apstiprinātas saskaņā ar 17. pantā izklāstīto kārtību, vai

- līdz 15 mēnešu vecumam ar nedzīvu 45/20 palīgvakcīnu, kas ir oficiāli inspicēta un apstiprināta;

ii) dzīvniekiem, kas ir jaunāki par 30 mēnešiem un vakcināti ar dzīvo 19. celma vakcīnu, seruma aglutinācijas reakcijā var konstatēt vairāk kā 30 SV, taču ne vairāk kā 80 aglutinācijas SV mililitrā, ja sievišķie dzīvnieki, kas ir vakcināti mazāk kā pirms 12 mēnešiem, komplementa fiksācijas testā konstatē mazāk kā 30 EEK vienības, bet pārējiem dzīvniekiem - mazāk kā 20 EEK vienības;

iii) lai iegūtu no brucelozes brīvu statusu, var apstiprināt šādus testu režīmus:

a) divi brucellu antigēna testi, ko veic ar starplaiku, kas ir lielāks par trīs mēnešiem, bet mazāks par 12 mēnešiem;

b) divi mikroaglutinācija testi, ko veic ar starplaiku, kas ir lielāks par trīs mēnešiem, bet mazāks par 12 mēnešiem, saskaņā ar C pielikuma noteikumiem.

5. Liellopu ganāmpulks saglabā no brucelozes brīva ganāmpulka statusu, ja:

i) to pakļauj kādam no 2. punkta a) apakšpunktā minētajiem testa režīmiem;

ii) liellopi, ko ievest ganāmpulkā, atbilst 2. punkta b) apakšpunkta prasībām vai

- ir iegūti no brucelozes brīvos ganāmpulkos, bet dzīvniekiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem, 30 dienas pirms to ieviešanas ganāmpulkā, seruma aglutinācijas reakcijā konstatē mazāk kā 30 aglutinācija SV mililitrā, kā arī negatīvu rezultātu komplementa fiksācijas testā, vai

- ir iegūti no brucelozes brīvos ganāmpulkos, ir jaunāki par 30 mēnešiem un ir vakcināti ar dzīvo 19. celma vakcīnu.

Šādiem dzīvniekiem seruma aglutinācija reakcijā rezultātā var iegūt vairāk kā 30 SV, taču ne vairāk kā 80 aglutinācijas SV mililitrā, ja sievišķajiem dzīvniekiem, kas ir vakcināti mazāk kā pirms 12 mēnešiem, komplementa fiksācijas testā ir mazāk kā 30 EEK vienības, bet pārējiem dzīvniekiem - mazāk kā 20 EEK vienības.

6. No brucelozes brīva ganāmpulka statusu aptur vai atsauc, ja:

a) nav izpildīti 4. un 5. apakšpunktā skaidrotie noteikumi vai

b) laboratorijas testu rezultāti vai arī klīniskie simptomi rada aizdomas, ka vienam vai vairākiem liellopiem, kuru vecums pārsniedz 30 mēnešus, ir bruceloze.

Ja viens vai vairāki no brucelozes brīva ganāmpulka liellopi iespējams ir slimi ar brucelozi, ganāmpulka statusu labāk apturēt nevis atsaukt, ja dzīvnieku vai dzīvniekus nekavējoties iznīcina vai izolē.

Ja dzīvnieks ir iznīcināts, statusu var atjaunot, ja visi ganāmpulka dzīvniekiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem, seruma aglutinācijas reakcijā iegūst mazāk par 30 aglutinācijas SV mililitrā. Pirmo testu veic ne ātrāk kā 30 dienas pēc dzīvnieka aizvākšanas, bet otro – ne ātrāk kā pēc 60 dienām.

Ja dzīvnieku izolē, to var ievest atpakaļ ganāmpulkā un ganāmpulka statusu var atjaunot, ja šim dzīvniekam ir mazāk par 30 aglutinācijas SV mililitrā un komplementa fiksācijas testa rezultāts ir negatīvs. Abus testus veic saskaņā ar C pielikumu.

Ja laboratorijas testu vai epidemioloģisko izmeklējumu rezultāti apstiprina brucellu infekciju ganāmpulkā, šā ganāmpulka statusu var atjaunot tikai pēc tam, kad visiem uzliesmojuma brīdī grūsnajiem dzīvniekiem ir iegūti negatīvi rezultāti iepriekšminētajos testos, no kuriem pēdējo veic 21 dienu pēc atnešanās.

7. Dalībvalsts rajonu saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var pasludināt par oficiāli brīvu no brucelozes, ja tas atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) vismaz divus gadus nav reģistrēti brucellu infekcijas izraisīti aborti un vismaz 99,8 % ganāmpulku vismaz 10 gadus ir pasludināti par oficiāli brīviem no brucelozes;
- b) identifikācijas sistēma ļauj identificēt katra esošā liellopa izcelsmes un tranzīta ganāmpulkus.

8. Saskaņā ar 9. punktu reģions, kas ir pasludināts par oficiāli brīvu no brucelozes, saglabā statusu, ja visiem liellopiem, kas ir vecāki par 24 mēnešiem, reizi trīs gados veic divas gredzena raudzes vai vienu seroloģisko testu. Pozitīva rezultāta gadījumā piemēro 6. punkta noteikumus.

9. Rajons, kas ir pasludināts par oficiāli brīvu no brucelozes, ziņo Komisijai par katru brucelozes gadījumu. Komisija saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var ierosināt apturēt vai atcelt statusu un pieprasīt regulārus brucelozes testus, ko veic saskaņā ar kādu no 2. punktā minētajām shēmām.

10. Dalībvalsti saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var pasludināt par oficiāli brīvu no brucelozes, ja tā atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) vismaz divus gadus nav reģistrēti brucellu infekcijas izraisīti aborti un vismaz 99,8 % saimniecību vismaz 10 gadus ir pasludinātas par oficiāli brīvām no brucelozes;
- b) identifikācijas sistēma ļauj identificēt katra esošā liellopa izcelsmes un tranzīta ganāmpulkus.

11. Dalībvalsts, kas ir pasludināta par oficiāli brīvu no brucelozes, saglabā savu statusu, ja:

- kompetento iestādi informē par katru dzīvnieku, kas iespējams ir slims ar brucelozi, un šim dzīvniekam veic oficiālu brucelozes izmeklēšanu, kurā ietilpst vismaz divi seroloģiskie asins testi, tai skaitā viens komplementa fiksācijas tests, kā arī paraugu mikrobioloģiskā izmeklēšana, ja noticis aborts;
- aizdomu laikā, kas turpinās līdz brīdim, kad pirmajā ievilkumā noteiktajos testos ir iegūti negatīvi rezultāti, aizdomīgā liellopa izcelsmes vai tranzīta ganāmpulkam aptur no brucelozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu,
- ja rezultāti ir pozitīvi, piemēro 6. punkta noteikumus.

12. Dalībvalsts, kas ir oficiāli pasludināta par brīvu no brucelozes, ziņo Komisijai par katru brucelozes gadījumu. Komisija saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var ierosināt apturēt vai atcelt statusu un pieprasīt veikt regulārus brucelozes testus saskaņā ar kādu no 2. punktā dotajām shēmām.

13. a) II sadaļā seroloģiskais tests ir vai nu seruma aglutinācijas reakcija, buferēts brucellu antigēna tests, komplementa fiksācijas tests, plazmas aglutinācijas reakcija, plazmas gredzena raudze, mikroaglutinācijas reakcija vai individuāls asins Elisa tests, kā aprakstīts C pielikumā.

b) Veicot gredzena raudzes tvertņēm, šajā pielikumā minēto testu skaitu palielina divas reizes, bet starplaikus starp šiem testiem samazina uz pusi.

B PIELIKUMS

(LIELLOPU UN PUTNU TUBERKULĪNU RAŽOŠANAS UN IZMANTOŠANAS STANDARTI)

1. Oficiāli uzraudzīti tuberkulīna testi ir jāveic ar PPD vai HCSM tuberkulīniem.

2. Ražotāju darba standarti liellopu PPD un HCSM tuberkulīna kontrolei ir jākalibrē Kopienas tuberkulīna vienībās (KTV), tuberkulīnu bioloģiskā noteikšanā salīdzinot ar atbilstošu EEK standarta tuberkulīnu.

3. Ražotāju darba standarti putnu tuberkulīna kontrolei ir jākalibrē Kopienas tuberkulīna vienības (KTV), tuberkulīnu bioloģiskā noteikšanā salīdzinot ar atbilstošu EEK standarta PPD putnu tuberkulīnu.

4. PPD liellopu tuberkulīna EEK standartu piegādā Leistades Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Nīderlandē.

5. HCSM liellopu tuberkulīna EEK standartu piegādā Parīzes Institut Pasteur, Francijā.
6. Putnu tuberkulīna EEK standartu piegādā Adlestonas, Veibridžas Veterinary Laboratory Agency, Anglijā.
7. Liellopu tuberkulīni ir jāgatavo, izmantojot kādu no turpmāk uzskaitītajiem mycobacterium bovis celmiem:
  - a) AN5;
  - b) Vallee.
8. Putnu tuberkulīni ir jāgatavo, izmantojot kādu no turpmāk uzskaitītajiem mycobacterium bovis celmiem:
  - a) D4ER;
  - b) TB56.
9. Tuberkulīnu pH ir jābūt intervālā no 6,5 līdz 7,5.
10. Par oficiālo tuberkulīna testēšanu atbildīgajam valsts institūtam ir jāpārliecinās, ka pretmikrobu līdzekļi vai citas vielas, ko pievieno tuberkulīnam, neietekmē produkta drošību un efektivitāti.
Fenola un glicerīna koncentrācija nedrīkst pārsniegt:
  - a) fenolam: 0,5 % m/V;
  - b) glicerīnam: 10 % V/V.
11. Tuberkulīnus, ko glabā temperatūrā no 2 °C līdz 8 °C tumšā vietā, pēc pēdējā potences testa var izmantot:
  - a) šķīdros PPD tuberkulīnus - divus gadus, atūdeņotos PPD tuberkulīnus - astoņus gadus,
  - b) atšķaidītus HCSM tuberkulīnus - divus gadus.
12. Par tuberkulīnu oficiālo testēšanu savās valstīs atbild šie institūti:
  - a) Vācijā - Paul-Ehrlich Institut, Frankfurt/Main;
  - b) Beļģijā - Instituut Voor Hygiene en Epidemiologie, J. Wytsmanstraat 14, B-1050 Brussels;
  - c) Francijā - Laboratoire national des médicaments vétérinaires, Fougères;
  - d) Luksemburgas Lielhercogistē - Institute of the supplying country;
  - e) Itālijā - Istituto superiore di sanità, Rome;
  - f) Nīderlandē - Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad;
  - g) Dānijā - Statens Veterinære Serumlaboratorium, Copenhagen V;
  - h) Īrijā - Institute of the supplying country;
  - i) Apvienotajā Karalistē - Veterinary Laboratory Agency, Addlestone, Weybridge;
  - j) Grieķijā - (Teksts EK valsts valodā. Skat. OJ)
  - k) Spānijā - Laboratorio de Sanidad y producción animal de Granada;
  - l) Portugālē - Laboratorio Nacional de Investigaç?o Veterin?ria, Lisbon;
  - m) Austrijā - Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling;
  - n) Somijā - Eläinlääkintä - ja elintarvikelaitos, Helsinki-anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;
  - o) Zviedrijā - Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala.
13. Oficiāla testēšana jāveic katrai pudelēs iesaiņotai, lietošanai gatavai tuberkulīna partijai.
14. Tuberkulīnus testē, izmantojot bioloģiskās un ķīmiskās metodes.
15. Tuberkulīniem ir jābūt steriliem. Sterilitātes testus veic saskaņā ar Eiropas farmakopejas specifiskajām.
16. Toksisko īpašību vai kairinošu īpašību noteikšanas testus veic saskaņā ar Eiropas farmakopejas specifiskajām.
17. Tuberkulīni ir jāanalizē ķīmiski, lai noteiktu glicerīna un/ vai fenola koncentrāciju, kā arī jebkuru citu atļauto konservantu koncentrāciju.
18. Testu, lai noteiktu jutības trūkumu pret tuberkulīnu, ir jāveic saskaņā ar Eiropas farmakopejas specifiskajām.
19. Tuberkulīnu potence ir jānosaka ar bioloģiskām metodēm. Šīs metodes izmanto HCSM un PPD tuberkulīniem; tajās standarta tuberkulīnus salīdzina ar testējamajiem tuberkulīniem.
20. Proteīnu saturu PPD tuberkulīnā nosaka ar Kjeldāla metodi. Lai iegūtu tuberkulo-proteīnu saturu, slāpekļa saturu reizina ar 6,25.
21. Liellopu HCSM tuberkulīna EEK standarta potence ir 65 000 Kopienas tuberkulīna vienības (KTV) ml un to iesaiņo 5 ml ampulās.

22. Liellopu PPD tuberkulīna EEK standarta potence ir 50 000 Kopienas tuberkulīna vienības (KTV) PPD mg un to atūdeņotā formā iesaiņo ampulās, kas satur 1,8 mg PPD, piemēram, 0,00002 mg PPD potence atbilst vienai Kopienas tuberkulīna vienībai.

23. Putnu PPD EEK standarta potence ir 50 000 starptautiskās vienības (SV) mg žāvēta, attīrīta proteīna atvasinājuma, un to atūdeņotā formā iesaiņo ampulās, kas satur 10 mg PPD plus 26,3 mg sāļu, piemēram, 0,0000726 mg standarta potence atbilst vienai starptautiskajai tuberkulīna vienībai.

24. Ražotāji 2. punktā uzskaitītajos institūtos testēšanai iesniedz tuberkulīnu ar zināmu potenci, ko nosaka bioloģiski, salīdzinot ar atbilstošiem standartiem, kas ir uzskaitīti 2. un 3. punktā.

25. a) Potences pārbaude ar jūrascūciņām.

Jāizmanto albīnas jūrascūciņas ar svaru no 400 līdz 600 g. Šīm jūrascūciņām tuberkulīna injekcijas brīdī ir jābūt labai veselībai. Katrā noteikšanā ir jāizmanto vismaz astoņas jūrascūciņas. Noteikšanu veic ne ātrāk kā vienu mēnesi pēc sensitizācijas.

aa) Lai novērtētu liellopu tuberkulīnu, jūrascūciņas sensitizē, izmantojot vienu no šīm metodēm:

1) injicē ar karstumu nonāvēta mycobacterium bovis celmu AN5 eļļas palīgvielā;

2) injicē dzīva mycobacterium bovis celmu AN5 fizioloģiskajā šķīdumā;

3) injicē BCG vakcīnu.

bb) Lai novērtētu putnu tuberkulīnus, jūrascūciņas sensitizē, injicējot 2 mg ar karstumu nonāvētu putnu tuberkulozes baciļu, kas ir sajaukti ar 0,5 ml sterila šķidra parafīna, vai arī dzīvus putnu tuberkulozes baciļus fizioloģiskajā šķīdumā. Šīm nolūkam izmanto putnu tuberkulozes celmu D4.

cc) Katru testējamo tuberkulīnu novērtē intradermālā noteikšanā, salīdzinot ar atbilstošo standarta tuberkulīnu, izmantojot jūrascūciņas, ko sensitizē ar piemērotu metodi.

Katrai jūrascūciņai nocērp abus sānus. Noteikšanu veic, salīdzinot reakcijas, ko izraisa, injicējot ādā ne vairāk kā 0,2 ml devu standarta tuberkulīna atšķaidījuma izotoniskā sāls buferšķīdumā, kas satur 0,0005 % Tween 80, un testējamā tuberkulīna injekciju atbilstošas sērijas. Atšķaidījumus izkārto ģeometriskās sērijās un injicē jūrascūciņām saskaņā ar brīvi izvēlēta latīņu kvadrāta shēmu (četrās vietās katrā sērijā, ja izmanto astoņu punktu noteikšanu). Reakciju diametri katrā sērijā būtu jāizmēra un jāreģistrē pēc 24 līdz 28 stundām.

Katram testējamajam tuberkulīna paraugam nosaka relatīvo potenci attiecībā pret konkrēto standartu, kā arī, izmantojot statistikas metodes, aprēķina ticamības intervālus, ko iegūst, nosakot reakciju diametru attiecību pret devu logaritmiem. Testējamā liellopu tuberkulīna potence ir pieņemama, ja tā aprēķinātā potence katrā liellopu devā garantē vismaz 2 000 Kopienas tuberkulīna vienības (+/- 25 %) katram liellopam. Katra testējamā tuberkulīna potenci pēc vajadzības izsaka Kopienas tuberkulīna vienībās vai starptautiskajās vienībās uz ml.

b) Potences pārbaude, izmantojot liellopus.

Periodiski liellopu tuberkulīnus var testēt, izmantojot dabiski vai mākslīgi ar tuberkulozi inficētus liellopus. Potences testus veic tuberkulozās liellopu grupās, katram dzīvniekam intradermāli četrās līdz sešās vietās injicējot testējamo tuberkulīnu. Rezultātus salīdzina ar apstiprinātu standarta tuberkulīnu, un tuberkulīna potenci novērtē, izmantojot statistikas metodes, tāpat kā jūrascūciņām.

26. Etiķetējot tuberkulīna konteinerus un iepakojumus, ievēro šādas prasības.

Uz konteīnera etiķetes un uz iepakojuma etiķetes ir jānorāda:

- preparāta nosaukums,
- šķidru preparātu kopējais tilpums konteīnerā,
- Kopienas vai starptautisko vienību skaits ml vai mg,
- ražotāja nosaukums,
- partijas numurs,
- šķīduma, ko izmanto aukstumā žāvētu preparātu atšķaidīšanai, īpašības un daudzums.

Uz konteīnera etiķetes un uz iepakojuma etiķetes ir jānorāda:

- derīguma termiņš,
- glabāšanas nosacījumi,
- katras piedevas īpatsvars,
- baciļa celms, no kura iegūts tuberkulīnu.

27. Kopienas laboratorijas, kas ir norīkotas saskaņā ar 17. pantu, atbild par dalībvalstīs lauka apstākļos regulāri lietotu tuberkulīnu papildus pārbaudi, lai nodrošinātu, ka šo tuberkulīnu potence ir adekvāta, salīdzinot ar atbilstošu Kopienas standarta tuberkulīnu. Šīs pārbaudes veic, izmantojot tuberkulozus liellopus, atbilstoši sensitizētas jūrascūciņas, kā arī atbilstošus ķīmiskos testus.

28. Par oficiāliem intradermāliem tuberkulīna testiem atzīst:

a) vienkāršu intradermālo testu - šajā testā izdara vienu liellopu tuberkulīna injekciju;

b) salīdzinošo intradermālo testu - šajā testā vienlaicīgi izdara vienu liellopu un vienu putnu tuberkulīna injekciju.

29. Tuberkulīnu injicē šādās devās:

- 1) ne mazāk kā 2000 KTV liellopu tuberkulīna;
  - 2) ne mazāk kā 2000 SV putnu tuberkulīna W15;
- Injicējamās devas tilpums nedrīkst pārsniegt 0,2 ml.

30. Tuberkulīna testus veic, tuberkulīnu (tuberkulīnus) injicējot kakla ādā. Injeksijas vietas atrodas uz robežas starp kakla priekšējo un vidējo trešdaļu. Ja vienam un tam pašam dzīvniekam injicē gan liellopu, gan putnu tuberkulīnus, putnu tuberkulīnu injicē 10 centimetrus no skausta, bet liellopu tuberkulīnu - apmēram 12,5 cm zemāk, aptuveni paralēli plecu līnijai vai arī dažādās kakla pusēs. Jauniem dzīvniekiem, kas ir pārāk mazi, lai pietiekami nodalītu injeksijas vietu, injeksijas veic kakla vidējā daļā, katrā kakla pusē, vienā un tajā pašā vietā.

31. Tuberkulīna testu veic un reakciju interpretē šādi.

a) Metode.

Injeksijas vietas apcērp un attīra. Starp īkšķi un rādītājpirkstu saņem apcirtās ādas kroku, to izmēra ar ārtastu un rezultātus pieraksta. Īsu, sterilu adatu piestiprina graduētai šļircei ar tuberkulīnu un ar slīpni uz āru slīpi ievada ādas dziļajos slāņos. Tad injicē tuberkulīna devu. Ja injeksija ir veikta pareizi, injeksijas vietā var sataustīt nelielu zīrnim līdzīgu uztūkumu. Ādas krokas biezumu katrā injeksijas vietā pārmēra pēc 72 stundām un rezultātus reģistrē.

b) Reakciju interpretācija.

Reakciju interpretē, pamatojoties uz klīniskajiem novērojumiem un to, kā pēc 72 stundām ir palielinājies ādas krokas biezums injeksijas vietā.

ba) Negatīva reakcija: novēro ierobežotu pietūkumu un ādas krokas biezums palielinājies ne vairāk kā par 2 mm, konkrētajā reģionā nav novērojami klīniskie simptomi, piemēram, plaša edēma, eksudāts, nekroze, sāpes, limf vadu vai limfmezglu iekaisums.

bb) Neskaidra reakcija: nav novērojami ba) apakšpunktā uzskaitītie klīniskie simptomi un ādas krokas biezums ir palielinājies par vairāk kā 2 mm, taču mazāk kā par 4 mm.

bc) Pozitīva reakcija: novēro ba) apakšpunktā minētos klīniskos simptomus vai arī ādas krokas biezums injeksijas vietā ir palielinājies vairāk kā par 4 mm.

32. Oficiālos intradermālos tuberkulīna testus interpretē šādi.

a) Vienkāršais intradermālais tests:

pozitīvs - reakcija pozitīva saskaņā ar 31. punktu bc) apakšpunktu;

neskaidrs - neskaidra reakcija saskaņā ar 31. punktu bb) apakšpunktu;

negatīvs - reakcija negatīva saskaņā ar 31. punkta ba) apakšpunktu.

Dzīvniekiem, kuriem vienkāršajā intradermālajā tuberkulīna testā ieguva neskaidru reakciju, ne ātrāk kā pēc 42 dienām veic otru testu.

Dzīvniekus, kuriem šajā testā neieguva negatīvu reakciju, uzskata par pozitīviem.

Dzīvniekiem, kam vienkāršajā intradermālajā tuberkulīna testā ieguva pozitīvu reakciju, var veikt salīdzinošo intradermālo testu.

b) Salīdzinošais intradermālais tests, ko izmanto, lai noteiktu un saglabātu no tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu:

pozitīvs - ja novēro pozitīvu reakciju uz liellopu tuberkulīnu ar uztūkumu, kas par 4 mm pārsniedz reakciju uz putnu tuberkulīnu, vai arī klīniskos simptomus;

neskaidrs - ja reakcija uz liellopu tuberkulīnu ir pozitīva vai neskaidra un tā ir par 1 - 4 mm lielāka nekā reakcija uz putnu tuberkulīnu, klīniskās pazīmes nav novērojamas.

negatīvs - negatīva reakcija uz liellopu tuberkulīnu vai arī pozitīva vai neskaidra reakcija uz liellopu tuberkulīnu, kas ir mazāka kā pozitīva vai neskaidra reakcija uz putnu tuberkulīnu. Nevienā no abiem gadījumiem nav novērojami klīniskie simptomi.

Dzīvniekiem, kam salīdzinošajā intradermālajā testā ieguva neskaidru reakciju, ne ātrāk kā pēc 24 dienām veic otru testu. Dzīvniekus, kuriem šajā testā neieguva negatīvu reakciju, uzskata par pozitīviem.

c) No tuberkulozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu var apturēt, kā arī aizliegt šā ganāmpulka dzīvniekus izmantot Kopiena iekšējā tirdzniecībā līdz brīdim, kad ir noskaidrots statuss:

1) dzīvniekiem, kam iegūta neskaidra reakcija vienkāršajā intradermālajā tuberkulīna testā;

2) dzīvniekiem, kam iegūta pozitīva reakcija vienkāršajā intradermālajā tuberkulīna testā un kas tiks testēti vēlreiz ar salīdzinošo intradermālo tuberkulīna testu;

3) dzīvniekiem, kam ieguva neskaidru reakciju salīdzinošajā intradermālajā testā.

d) Ja Kopienas normatīvie akti pieprasa pirms dzīvnieku pārvietošanas veikt intradermālo testu, to interpretē tā, lai Kopienas iekšējā tirdzniecībā nenonāktu neviens dzīvnieks, kura ādas krokas biezums pieaug vairāk kā par 2 mm, kā arī dzīvnieki ar klīniskajiem simptomiem.

C PIELIKUMS

BRUCELOZE

A. Seruma aglutinācijas reakcijas

1. Standarta aglutinējošajam serumam ir jāatbilst standartserumam, ko piegādā Adlestonas, Veibridžas Veterinary Laboratory Agency, Anglijā.

Ampulā ir jābūt 1000 aglutinācijas SV, ko iegūst, atūdeņojot 1 ml liellopu seruma.

2. Standartserumu piegādā Bundesgesundheitsamt, Berlīnē.

3. Brucellu aglutinācijas pakāpi serumā izsaka SV ml (piemēram, serums X=80 SV/ml).

4. Lēnu seruma aglutināciju mēģenēs nolasa, kad aglutinācija ir sasniegusi 50 % vai 75 %, lietoto antigēnu titrējot identiskos apstākļos ar standartserumu.

5. Dažādu antigēnu aglutinācijas vērtībai attiecībā pret standartserumu ir jābūt šādās robežās:

- ja rezultātus nolasa pie 50 %: starp 1/600 un 1/1000,

- ja rezultātus nolasa pie 75 %: starp 1/500 un 1/750,

6. Veibridžas celms Nr. 99 un USDA 1119 vai jebkurš tikpat jutīgs celms ir jāizmanto, lai sagatavotu antigēnu, ko izmanto aglutinācijai mēģenē (lēnā metode).

7. Kultūras barotnei, ko izmanto celma glabāšanai laboratorijā un antigēnu ieguvei, ir jābūt tādai, kas neveicinātu baktēriju disociāciju (S - R); vispiemērotākais būtu kartupeļu agars.

8. Baktēriju emulsiju gatavo no fizioloģiskā šķīduma (0,85 % NaCl, kas ir fenolizēts 0,5 %). Nedrīkst izmantot formalīnu.

9. Atbildību par antigēnu testiem oficiāli uztic turpmāk minētajiem institūtiem:

a) Vācijā: Bundesgesundheitsamt, Berlin;

b) Beļģijā: Institut national de recherches vétérinaires, Brussels;

(c) Francijā: Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort;

d) Luksemburgas Lielhercogistē: Institute of the supplying country;

e) Itālijā: Istituto superiore di sanit?, Rome;

f) Nīderlandē: Instituut voor Dierhonderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad;

g) Dānijā: Statens Veterinære Serumlaboratorium, Copenhagen V;

h) Īrijā: Veterinary Research Laboratory, Department of Agriculture and Food, Dublin;

i) Apvienotajā Karalistē:

Lielbritānijā - Veterinary Laboratory Agency, Addlestone, Weybridge, England,

Ziemeļīrijā - Veterinary Research Laboratory, Stormont, Belfast;

j) Grieķijā: (Teksts EK valsts valodā. Skat. OJ)

k) Spānijā: Centro Nacional de Brucelosis, Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Santa Fé (Granada);

l) Portugālē: Laboratoria Nacional de Investiga??o Veterin??ria, Lisbon;

m) Austrijā: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling;

n) Somijā: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos, Helsinki-anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;

o) Zviedrijā: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala.

10. Antigēnus var piegādāt koncentrētā veidā, ja uz pudeles etiķetes norāda atšķaidījuma koeficientu.

11. Lai veiktu seruma aglutinācijas reakciju, ir jāgatavo vismaz trīs katra seruma atšķaidījumi. Aizdomīgā seruma atšķaidījumus gatavo tā, lai reakciju infekcijas robežās varētu nolasīt vidējā mēģenē. Ja reakcija šajā mēģenē ir pozitīva, aizdomīgais serums satur vismaz 30 aglutinācijas SV mililitrā.

B. Komplementa fiksācijas reakcijas tests

1. Izmanto šā pielikuma A.1 daļā noteikto standartserumu. Bez tam vienā mililitrā šā atūdeņotā liellopu seruma ir jābūt vismaz 1000 jutības vienību, kas fiksē komplementu. Šīs jutības vienības ir EEK jutības vienības.

2. Standartserumu piegādā Bundesgesundheitsamt, Berlīnē.

3. Komplementu fiksējošo antivielu līmeni serumā izsaka EEK jutības vienībās (piemēram: serums X=60 EEK jutības vienības ml).

4. Serumu, kas satur 20 vai vairāk EEK jutības vienību uz mililitru (t.i., tā aktivitāte atbilst 20 % standartseruma), uzskata par pozitīvu.

5. Serumu dezaktivē šādi:

- a) liellopu serumu: 30 līdz 50 minūtes 56 - 60 °C temperatūrā;
- b) cūku serumu: 30 līdz 50 minūtes 60 °C temperatūrā.

6. Antigēna gatavošanā ir jāizmanto Veibridžas celms nr. 99 vai arī USDA celms 1119. Antigēns ir bakteriāla suspensija 0,85 % fizioloģiskajā šķīdumā vai veronāla buferšķīdumā.

7. Lai veiktu testu, ir nepieciešama komplemeta deva, kas pārsniedz pilnīgai hemolīzei nepieciešamo devu.

8. Izdarot komplemeta fiksācijas testus, katru reizi ir jāveic šādas kontroles:

- a) seruma antikomplementārās iedarbības kontrole;
- b) antigēna kontrole;
- c) sensitizēto sarkano asinsķermenīšu kontrole;
- d) komplemeta kontrole;
- e) jutības kontrole, reakcijas sākumā izmantojot pozitīvu serumu;
- f) reakcijas specifiskuma kontrole, izmantojot negatīvu serumu.

9. Standartserumu un antigēnu uzraudzību un oficiālu kontroli veic šā pielikuma A sadaļas 9. punktā uzskaitītās iestādes.

10. Antigēnus var piegādāt koncentrētā formā, ja uz pudeles etiķetes norāda lietojamo atšķaidījuma koeficientu.

C. Gredzena raudze

1. Gredzena raudze ir jāpārbauda visu saimniecības piena kannu vai tvertņu saturam.

2. Ir jāizmanto kāda no A sadaļas 9. punkta a) līdz j) apakšpunktā uzskaitīto institūtu standarta antigēni. Būtu ieteicams antigēnu standartizēt saskaņā ar PVO/ FAO rekomendācijām.

3. Antigēnu drīkst iezīmēt tikai ar hematoksilīnu vai tetrazoliju; ieteicams izmantot hematoksilīnu.

4. Ja neizmanto konservantus, reakcijas tests ir jāveic 18 līdz 24 stundu laikā kopš parauga ņemšanas no govīm. Ja piens ir jāpārbauda vairāk kā 24 stundas pēc paraugu ņemšanas, jāizmanto konservanti; kā konservantus var izmantot formalīnu vai dzīvsudraba dioksīdu, bet, ja izmanto kādu no šīm vielām, tests ir jāveic 14 dienu laikā kopš paraugu ņemšanas. Formalīna galīgajai koncentrācijai piena paraugā vajadzētu būt 0,2 %, tāpēc formalīna šķīdumu pienam pievieno vismaz attiecībā 10 : 1. Formalīna vietā var izmantot dzīvsudraba hlorīda šķīdumu, un dzīvsudraba hlorīda galīgajai koncentrācijai pienā vajadzētu būt 0,2 %, tāpēc dzīvsudraba hlorīda šķīdumu pienam pievieno attiecībā 10 : 1.

5. Reakcija ir jāveic, izmantojot kādu no šīm metodēm:

- vismaz 25 mm augstai piena kolonnai un 1 ml piena pievieno 0,03 ml kāda no standartizētajiem iezīmētajiem antigēniem,
- vismaz 25 mm augstai piena kolonnai un 1 ml piena pievieno 0,05 ml kāda no standartizētajiem iezīmētajiem antigēniem,
- 8 ml piena pievieno 0,08 ml kāda no standartizētajiem iezīmētajiem antigēniem,
- vismaz 25 mm augstai piena kolonnai un 2 ml piena pievieno 0,05 ml kāda no standartizētajiem iezīmētajiem antigēniem.

6. Piena un antigēnu maisījums ne mazāk par 45 minūtēm un ne vairāk par 60 minūtēm jāinkubē 37 °C temperatūrā. Testa novērtējums jāveic 15 minūšu laikā pēc izņemšanas no inkubatora.

7. Reakciju jānovērtē, izmantojot šādus kritērijus:

- a) negatīva reakcija: iekrāsots piens, bezkrāsains krējums;
- b) pozitīva reakcija: identiski iekrāsots piens un krējums vai bezkrāsains piens un iekrāsots krējums.

D. Buferēts brucellu antigēna tests

Buferēts brucellu antigēna tests ir jāveic, izmantojot vienu no šīm metodēm.

a) Manuāls tests.

1. Izmanto second international standard anti-brucella abortus serumu, ko piegādā Adlestonas, Veibridžas Veterinary Laboratory Agency, Anglijā.

2. Antigēnu sagatavo bez atsaucē uz šūnu koncentrāciju, bet tā jutību standartizē attiecībā pret second international standard anti-brucella abortus serumu tā, lai antigēns dotu pozitīvu reakciju seruma atšķaidījumā 1 : 47,5 un negatīvu

reakciju atšķaidījumā 1 : 55.

3. Antigēnu suspendē buferētā brucellu antigēna atšķaidītājā pie pH $3,65 \pm 0,5$, un to var iekrāsot, izmantojot bengāļu rozā krāsvielu.

4. Antigēna sagatavošanā ir jāizmanto Veibridžas celms nr. 99 un USDA 1119 vai jebkurš tikpat jutīgs celms.

5. Lai uzturētu celmu laboratorijas apstākļos, kā arī, lai iegūtu antigēnu, ir jāizmanto tāda barotne, kas neveicina baktēriju disociāciju (S - R); izmanto kartupeļu agaru vai ilgstošas audzēšanas metodes.

6. Antigēnu testē pret zināmu aukstumā žāvētu pozitīvu vai negatīvu serumu.

7. Standartseruma un antigēna oficiālo uzraudzību un kontroli veic šā pielikuma A sadaļas 9. punktā uzskaitītās oficiālās iestādes.

8. Antigēnu piegādā gatavu lietošanai.

9. Buferētu brucellu antigēna testu veic šādi:

a) uz baltas plates uzpilina vienu pilienu (0,03 ml) seruma un tai blakus vienu pilienu (0,03 ml) antigēna;

b) abus pilienus ar aplikatora nūjiņu sajauc sākumā taisnā līnijā, tad aplī, kura diametrs ir apmēram 10 - 12 mm;

c) tad plati četras minūtes šūpo uz priekšu un atpakaļ (apmēram 30 reizes minūtē);

d) rezultāti būtu jānolasa labā apgaismojumā; ja aglutinācijas pazīmju nav, testu uzskata par negatīvu; jebkuras pakāpes aglutināciju uzskata par pozitīvu, ja vien malās nav vērojama pārmērīga izžūšana.

b) Automātiskā metode.

Automātiskajai metodei ir jābūt vismaz tikpat jutīgai un precīzai kā manuālajai metodei.

E. Plazmas gredzena raudze

a) Plazmas ekstrakcija.

Mēģeni ar asinīm, ko sarecina, pievienojot EDTA, trīs minūtes centrifugē ar 3000 apgr./min. un 12 - 24 stundas tur 37 °C temperatūrā.

b) Novērtēšana.

0,2 ml stabilizētas plazmas liek mēģenē ar 1 ml neapstrādāta piena. Pēc sajaukšanas pievieno vienu pilienu (0,05 ml) ABR antigēna un no jauna sajauc. Antigēns jāstandartizē attiecībā pret standarta antigēnu, ko piegādā A sadaļas 9. punkta a) apakšpunktā minētā iestāde.

Pēc 45 minūtes ilga inkubēšanas perioda 37 °C temperatūrā nolasījums jāveic 15 minūšu laikā. Rezultātu uzskata par pozitīvu, ja gredzena krāsa ir kļuvusi tāda pati vai tumšāka nekā piena kolonnas krāsa.

F. Plazmas aglutinācija

Plazmu, kas ekstrahēta saskaņā ar E sadaļas a) punktu, var izmantot tieši pēc centrifugēšanas, termālā stabilizācija nav nepieciešama. 50 % seruma aglutinācijai 0,05 ml plazmas sajauc ar 1 ml antigēna, kas atbilst seruma aglutinācijas atšķaidījumam 1 : 20. Nolasījumu veic pēc 18 - 24 stundas ilgas inkubācijas 37 °C temperatūrā. Par pozitīvu uzskata vismaz 50 % aglutināciju.

G. Mikroaglutinācijas tests

1. Kā šķīdinātāju izmanto 0,85 % fizioloģisko šķīdumu, kam pievieno 0,5 % fenola.

2. Antigēnu sagatavo saskaņā ar A sadaļas 6, 7. un 8. punktu un titrē saskaņā ar A sadaļas 5. punktu. Lietojot antigēnu, pievieno 0,02 % O safranīnu (galīgais atšķaidījums).

3. Standartserums ir tāds pats kā saskaņā ar A.1. punktu.

4. Standartserumu ir jāpiegādā Bundesgesundheitsamt, Berlīnē.

5. Mikroaglutinācijas testu veic uz plates ar 0,250 ml tilpuma koniskām iedobēm. Testu veic šādi:

a) iepriekšēja seruma atšķaidīšana: katrā iedobē, kur ir 0,075 ml šķīdinātāja, pievieno 0,050 ml testējamā seruma. Maisījumus krata 30 sekundes;

b) pakāpeniska seruma atšķaidīšana: sagatavo vismaz trīs katra seruma atšķaidījumus. Šajā nolūkā katra seruma iepriekšējos atšķaidījumus (1 : 2,5) 0,025 ml devās pārnes uz iedobēm, kurās ir 0,025 ml šķīdinātāja. Šādi pirmais atšķaidījums iegūst koncentrāciju 1 : 5, bet turpmāku atšķaidīšanu veic, dubultojot tilpumu;

c) antigēna pievienošana: katrā iedobē, kur ir atšķirīgi seruma atšķaidījumi, pievieno 0,025 ml antigēna. Tad krata 30 sekundes, plates noslēdz ar vākiem un 20 - 24 stundas tur 37 °C temperatūrā, mitrā atmosfērā.

d) rezultātu nolasīšana: antigēna izgulsnēšanos novērtē, virs iedobes novietotā ieliektā spogulī izpētot iedobes dibenu. Ja reakcija ir negatīva, antigēns veido intensīvi sarkanas nogulsnes kompakta diska formā ar skaidrām malām. Ja reakcija ir pozitīva, veidojas difūzi sārts, vienmērīgi sadalīts plīvurs. Aglutinācijas procentus nosaka, salīdzinot antigēnu pārbaudes, kas norāda 0, 25, 50, 75 un 100 % aglutināciju. Katra seruma titru izsaka starptautiskās aglutinācijas vienībās uz mililitru. Testā būtu jāiekļauj kontroles ar negatīvu un pozitīvu serumu, kas ir atšķaidīts tā, lai saturētu 30 starptautiskās aglutinācijas vienības uz mililitru.

H. Enzīmu imūnsorbcijas pārbaude (Elisa) liellopu brucelozes noteikšanai

1. Testā izmanto šādus materiālus un reaģentus:

- a) cietās fāzes mikroplates, kivetes vai arī jebkuru citu cieto fāzi;
- b) antigēnu fiksē pie cietās fāzes, izmantojot poliklonālās vai monoklonālās slimības antivielas, vai arī tās neizmantojot;
- c) testējamais bioloģiskais šķīdums;
- d) atbilstoša pozitīvā un negatīvā kontrole;
- e) konjugāts;
- f) izmantotajam enzīmam adaptēts substrāts;
- g) reakcijas apturēšanas šķīdums, ja vajadzīgs;
- h) šķīdumi testa paraugu atšķaidīšanai, reaģentu sagatavošanai un mazgāšanai;
- i) izmantotajam substrātam atbilstoša nolasīšanas sistēma.

2. Testa standartizācija un jutība.

1) Nefasēta piena paraugus atzīst par negatīviem, ja to reakcija ir mazāka par 50 % no tās, ko iegūst ar otro starptautisko brucelozes standartserumu atšķaidījumā 1 pret 10 000.

2) Atsevišķus seruma paraugus atzīst par negatīviem, ja to reakcija ir mazāka par 10 % no tās, ko iegūst ar otro starptautisko brucelozes standartserumu atšķaidījumā 1 pret 200 ar sāls šķīdumu vai jebkuru šķīdumu, kas ir atzīts saskaņā ar 17. pantā izklāstīto kārtību pēc Zinātniskās veterinārās komiteja atzinuma saņemšanas.

Brucelozes Elisa standarti ir precizēti A.1 un A.2. punktos (izmantojot atšķaidījumos kā norādīts uz etiķetes).

3. Nosacījumi, ar kādiem Elisa testu izmanto, lai noteiktu liellopu brucelozi.

Elisa testā izmanto piena vai sūkalu paraugu, kas ir iegūts saimniecībā ar vismaz 30 % slaucamu piena govju.

Izmantojot šo metodi, ir jāveic pasākumi, lai iegūtos paraugus varētu identificēt ar dzīvniekiem, no kuriem iegūts pārbaudītais piens vai serums.

D PIELIKUMS

NO GOVJU ENZOOTISKĀS LEIKOZES OFICIĀLI BRĪVI GANĀMPULKI, DALĪBVALSTIS UN RAJONI

A. No govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvs ganāmpulks ir tāds, kurā:

- i) nav ne klīnisku, ne laboratoriskos izmeklējumos iegūtu pierādījumu par saslimšanu ar govju enzootisko leikozi, un pēdējo divu gadu laikā nav apstiprinājies neviens šāds gadījums; un
- ii) visiem par 24 mēnešiem vecākiem dzīvniekiem ir konstatēta negatīva reakcija testos, kas saskaņā ar šo pielikumu veikti iepriekšējo 12 mēnešu laikā ar vismaz četru mēnešu starplaiku; vai
- iii) tas atbilst i) punkta prasībām un atrodas no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvā dalībvalstī vai rajonā.

B. Atsevišķs ganāmpulks saglabā no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu, ja:

- i) izpildīti A daļas i) punkta nosacījumi;
- ii) katrs ganāmpulkā ievestais dzīvnieks ir iegūts ganāmpulkā, kas ir oficiāli brīvs no govju enzootiskās leikozes;
- iii) visiem dzīvniekiem, kas vecāki par 24 mēnešiem, turpina konstatēt negatīvu reakciju testos, ko saskaņā ar II sadaļu veic ar trīs gadu starplaiku.

C. No leikozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu aptur, ja nav izpildīti B daļā izklāstītie nosacījumi.

D. Statusu aptur līdz brīdim, kad ir izpildīti šādi nosacījumi.

1. Ja no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvā ganāmpulkā kādam dzīvniekam konstatēta pozitīva reakcija II sadaļā minētajos testos:

- i) dzīvnieks, kam konstatēta pozitīva reakcija (ja tā ir gov, tad visi tās teļi), ir jāaizvāc no ganāmpulka un jānokauj veterināro amatpersonu uzraudzībā;
- ii) pārējiem dzīvniekiem ir jākonstatē negatīva reakcija seroloģiskajā testā, ko saskaņā ar II sadaļu veic tad, kad pēc pozitīvā dzīvnieka un visu tā pēcnācēju aizvākšanas ir pagājuši vismaz trīs mēneši;
- iii) jāveic epidemioloģiskā izmeklēšana un uz visiem ganāmpulkiem, kas ir epidemioloģiski saistīti ar inficēto ganāmpulku, jāattiecinā i) punktā izklāstītie pasākumi.

Tomēr kompetentā iestāde var atļaut nenokaut inficētās govus teļu, ja tas pēc govus atnešanās nošķirts no mātes. Šajā gadījumā uz teļu attiecinā 2. punkta iii) apakšpunktā noteiktās prasības.

2. Ja no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvā ganāmpulkā vairākiem dzīvniekiem ir konstatēta pozitīva reakcija testos, kā arī tad, ja ganāmpulkā ir apstiprināta infekcija:

- i) dzīvnieki, kam konstatēta pozitīva reakcija (ja tās ir govys, tad visi to teļi), ir jāaizvāc no ganāmpulka un jānokauj veterināro amatpersonu uzraudzībā;
- ii) visiem dzīvniekiem, kas ir vecāki par 24 mēnešiem, ir jākonstatē negatīva reakcija divos testos, ko saskaņā ar II sadaļu veic ar starplaiku, kas ir vismaz 4 mēneši, taču ne ilgāks par 12 mēnešiem;
- iii) pārējie dzīvnieki pēc identifikācijas paliek saimniecībā, līdz viņi ir pārsnieguši 24 mēnešu vecumu un ir konstatēti vēlamie rezultāti ii) punktā uzskaitītajos testos;
- iv) jāveic epidemioloģiskā izmeklēšana un uz visiem ganāmpulkiem, kas ir epidemioloģiski saistīti ar inficēto ganāmpulku, jāattiecinā ii) punktā noteiktie pasākumi.

Tomēr kompetentā iestāde var atļaut nenokaut inficētās govus teļu, ja tas pēc govus atnešanās nošķirts no mātes. Šajā gadījumā uz teļu attiecinā 2. punkta iii) apakšpunktā noteiktās prasības.

3. Ja no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu aptur cita iemesla dēļ, visiem dzīvniekiem, kas ir vecāki par 24 mēnešiem, ir jākonstatē negatīva reakcija seroloģiskajā testā, ko veic saskaņā ar II sadaļu.

E. Saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību Komisija var ierosināt, ka dalībvalsts vai dalībvalsts rajons kļūst par oficiāli brīvu no govju enzootiskās leikozes, ja:

- a) vismaz 99,8 % liellopu ganāmpulku ir A daļas nozīmē oficiāli brīvi no govju enzootiskās leikozes; vai
- b) pēdējo trīs gadu laikā dalībvalstī nav apstiprinājies neviens govju enzootiskās leikozes gadījums, un dalībvalstī visi dzīvnieki, kas vecāki par 24 mēnešiem, vismaz 10 % nejauši izvēlētu ganāmpulku iepriekšējo 24 mēnešu laikā ir testēti saskaņā ar II sadaļu, iegūstot negatīvus rezultātus, vai dalībvalsts rajonā visiem dzīvniekiem, kas vecāki par 24 mēnešiem, veikti testi saskaņā ar II sadaļu, iegūstot negatīvus rezultātus.

F. Dalībvalsts vai dalībvalsts rajons saglabā no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvas dalībvalsts vai rajona statusu, ja:

- i) katru gadu brīvi izvēlēta grupa ar 99 % ticamību ļauj secināt, ka inficēti ir mazāk kā 0,2 % ganāmpulku vai ka vismaz 20 % dzīvnieku, kas ir vecāki par diviem gadiem, ir testēti un iegūta negatīva reakcija testos, kas veikti saskaņā ar II sadaļu; vai
- ii) ja dalībvalstī vai dalībvalsts rajonā attiecībā - viens ganāmpulks no 10 000 vismaz trīs gadus nav reģistrēts neviens govju enzootiskās leikozes gadījums, saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var lemt pārtraukt regulāros seroloģiskos testus, ja:
  - visiem šajā dalībvalstī vai rajonā nokautajiem liellopiem pēckaušanas apskati veic pilnvarots veterinārārsts, kuram jāraksta ziņojums par visiem audzējiem, lai veiktu laboratorisku izmeklēšanu, un
  - dalībvalsts ziņo par visiem govju enzootiskās leikozes gadījumiem rajonā, uz kuru attiecas Komisijas lēmums. Komisija saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību var ierosināt apturēt vai atsaukt lēmumu, kas paredz pārtraukt regulāros seroloģiskos testus, un
  - nokauj visus liellopus, kam konstatēta pozitīva reakcija imūndifūzijas testā, bet uz ganāmpulku attiecinā ierobežojumus, līdz saskaņā ar I.D nodaļu tiek atjaunots tā statuss.

G. i) No govju enzootiskās leikozes oficiāli brīvas dalībvalsts vai rajona statusu saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību aptur, ja govju enzotisko leikozī atklāj un apstiprina vairāk nekā 0,2 % dalībvalsts reģiona saimniecību.

ii) No govju enzootiskās leikozes oficiāli brīva ganāmpulka statusu var atjaunot saskaņā ar 17. pantā minēto kārtību, ja:

- a) papildus D.1. un D.20. punktā paredzētajiem pasākumiem vismaz 20 % brīvi izvēlētu pārējo rajona vai dalībvalsts ganāmpulku 12 mēnešu laikā veikts kāds no II sadaļā minētajiem testiem;
- b) šā testa rezultāti ar 99 % ticamību parāda, ka inficēti ir mazāk kā 0,2 % ganāmpulku.

II SADAĻA

GOVJU ENZOOTISKĀS LEIKOZES TESTI

Govju enzootiskās leikozes testus veic ar imūndifūzijas testu saskaņā ar A un B daļā izklāstītajiem nosacījumiem vai arī ar enzīmu imūnsorbcijas noteikšanu (Elisa) saskaņā ar C daļā izklāstītajiem nosacījumiem. Imūndifūzijas metodi var izmantot tikai individuālos testos. Ja rezultāti rada nopietnas šaubas, veic papildu kontroli ar imūndifūzijas testu.

A. Agara gēla imūndifūzijas tests govju enzootiskās leikozes noteikšanai.

1. Testā izmantotajam antigēnam ir jāsaturs govju enzootiskās leikozes vīrusa glikoproteīni. Antigēns ir jāstandartizē

attiecībā pret standartserumu (El serumu), ko piegādā Valsts Veterinārā serumu laboratorija Kopenhāgenā.

2. Turpmāk norādītajiem oficiālajiem institūtiem ir jāuztic atbildība par laboratorijas standarta darba antigēna kalibrēšanu attiecībā pret oficiālo EEK serumu (El serumu), ko piegādā Valsts Veterinārā serumu laboratorija Kopenhāgenā.

- a) Vācija: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Tubingen;
- b) Beļģija: Institut national de recherches vétérinaires, Brussels;
- c) Francija: Laboratoire national de pathologie bovine, Lyon;
- d) Luksemburgas Lielhercogiste: -
- e) Itālija: Istituto zooprofilattico sperimentale, Perugia;
- f) Nīderlande: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid (ID-DLO), Lelystad;
- g) Dānija: Statens Veterinære Serum Laboratorium, Copenhagen;
- h) Īrija: Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Dublin;
- i) Apvienotā Karaliste:
  - 1) Lielbritānijā: Veterinary Laboratory Agency, Addlestone, Weybridge, England;
  - 2) Ziemeļīrijā: Veterinary Research Laboratory, Stormont, Belfast;
- j) Spānija: Subdirección general de sanidad animal. Laboratorio de sanidad y producción animal Algete, Madrid;
- k) Portugāle: Laboratorio Nacional de Investigaç?o Veterin?ria, Lisbon;
- l) Grieķija: (Teksts EK valsts valodā. Skat. OJ)
- m) Austrija: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling;
- n) Somija: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors;
- o) Zviedrija: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala.

3. Laboratorijās izmantojamo standarta antigēnu vismaz reizi gadā ir jāiesniedz 2. punktā uzskaitītajās EEK standarta laboratorijās, kur to testēs ar EEK standartserumu. Lai kalibrētu antigēnu, var izmantot ne vien šo standartizāciju, bet arī B daļā noteikto kārtību.

4. Testā izmanto šādus reaģentus:

- a) antigēnu: antigēnam ir jāsaturs specifiski govju enzootiskās leikozes vīrusa glikoproteīni, kas standartizēti pret oficiālo EEK serumu;
  - b) testa serumu;
  - c) zināmu pozitīvu kontroles serumu;
  - d) agara gēlu:
    - 0,8 % agara,
    - 8,5 % NaCl,
    - 0,05 M Tris-buffer pH 7,2;
- 15 ml šā agara ievieto Petrī trauciņā ar diametru 85 mm tā, lai agara slāņa biezums būtu 2,6 mm:

5. Agara platē izveido testa sagatavi ar septiņām sausām iedobēm; testam ir vajadzīga viena centrālā iedobe un sešas iedobes lokā ap to:

- centrālās iedobes diametrs: 4 mm;
- perifēro iedobju diametrs: 6 mm;
- attālums starp centrālo iedobi un perifērajām iedobēm: 3 mm.

6. Centrālo iedobi ir jāpiepilda ar standarta antigēnu. 1. un 4. perifēro iedobi (skat. diagrammu OJ) piepilda ar zināmu pozitīvu serumu, 2., 3., 5. un 6. iedobi - ar testa serumiem. Iedobēm jābūt piepildītām, līdz pazūd menisks.

7. Tādējādi iegūst šādus daudzumus:

- antigēns: 32 ?l;
- kontroles serums: 73 ?l;
- testa serums: 73 ?l.

8. Inkubācija istabas temperatūrā (20 - 27 °C) noslēgtā mitrā kamerā ilgst 72 stundas.

9. Testa rezultātus var nolasīt pēc 24 un 48 stundām, taču galīgo rezultātu nevar iegūt ātrāk kā pēc 72 stundām:

- a) testa serums ir pozitīvs, ja tas izveido specifisku precipitācijas līniju ar BLV antigēnu un pilnīgu identitātes līniju ar kontroles serumu;
- b) testa serums ir negatīvs, ja tas neveido specifisku precipitācijas līniju ar BLV antigēnu un neveido identitātes līniju ar kontroles serumu;
- c) reakciju nevar uzskatīt par skaidru, ja:
  - i) testa serums noliec kontroles seruma līniju virzienā uz BLV antigēna iedobi, neveidojot redzamu precipitācijas līniju ar antigēnu;
  - vai
  - ii) ja to nevar uzskatīt ne par pozitīvu, ne negatīvu.

Ja reakcija ir neskaidra, testu var atkārtot, izmantojot koncentrētu serumu.

10. Var izmantot jebkuru citu iedobju konfigurāciju vai izkārtojumu, ja E4 serumu, atšķaidījumā 1 : 10 negatīvā serumā var identificēt kā pozitīvu.

B. Antigēnu standartizācija metode.
Vajadzīgie šķīdumi un materiāli.

1. 40 ml 1,6 % agarozes 0,05 M Tris/HCl bufervielā, pH 7,2 ar 8,5 % NaCl.
2. 15 ml govju leikozes seruma, kurā ir antivielas tikai pret govju leikozes vīrusa glikoproteīniem, atšķaidījumā 1 : 10 0,05 M Tris/HCl bufervielā, pH 7,2 ar 8,5 % NaCl.
3. 15 ml govju leikozes seruma, kurā ir antivielas tikai pret govju leikozes vīrusa glikoproteīniem, atšķaidījumā 1 : 5 0,05 M Tris/HCl bufervielā, pH 7,2 ar 8,5 % NaCl.
4. Četri plastmasas Petrī trauciņi ar 85 mm diametru.
5. Perforators ar diametru 4 - 6 mm.
6. Standarta antigēns.
7. Standartizējamais antigēns.
8. Ūdens vanna (56 °C).

Procedūra.

Agarozī (1,6 %), uzmanīgi karsējot līdz 100 °C, atšķaida Tris/HCl bufervielā. Apmēram uz vienu stundu liek ūdens peldē 56 °C temperatūrā. Govju leikozes seruma atšķaidījumu arī liek ūdens peldē 56 °C temperatūrā.

Tad samaisa 15 ml agarozes šķīduma (kura temperatūra ir 56 °C) ar 15 ml govju leikozes seruma (1 : 10), ātri sakrata un katrā no abiem Petrī trauciņiem ielej 15 ml. Procedūru atkārto ar govju leikozes serumu atšķaidījumā 1 : 5.

Kad agaroze ir sacietējusi, izveido caurumus.

Antigēna pievienošana:

i) 1. un 3. Petrī trauciņš:

A iedobe - neatšķaidīts standarta antigēns,

B iedobe - standarta antigēns atšķaidījumā 1 : 2,

C un E iedobe – standarta antigēns,

D iedobe - neatšķaidīts testa antigēns;

ii) 2. un 4. Petrī trauciņš:

A iedobe - neatšķaidīts testa antigēns,

B iedobe - testa antigēns atšķaidījumā 1 : 2,

C iedobe - testa antigēns atšķaidījumā 1 : 4,

D iedobe - testa antigēns atšķaidījumā 1 : 8.

Papildu instrukcijas.

1. Eksperimentu veic ar diviem seruma atšķaidījumiem (1 : 5 un 1 : 10), lai panāktu optimālo precipitāciju;
2. Ja precipitācijas diametrs abos atšķaidījumos ir pārāk mazs, serums jāatšķaida vairāk.
3. Ja precipitācijas diametrs abos atšķaidījumos ir pārāk liels un neskaidrs, jāizvēlas vājākās koncentrācijas serums.
4. Agarozes galīgajai koncentrācijai ir jābūt 0,8 %, bet seruma koncentrācijai - attiecīgi 5 % un 10 %.
5. Izmērītos diametrus ieraksta koordinātu sistēmā. Darba antigēns ir testējamais antigēns, kura diametrs atbilst standarta antigēnam.

C. Enzīmu imūnsorbcijas pārbaude (Elisa) govju enzootiskās leikozes noteikšanai.

1. Izmanto šādus materiālus un reaģentus:

a) cietās fāzes mikroplates, kivetes vai citu cieto fāzi;

b) antigēnu fiksē pie cietās fāzes, izmantojot poliklonālās vai monoklonālās slimības antivielas, vai arī tās neizmantojot.

Ja antigēnu saista tieši pie cietās fāzes, visi paraugi, kam konstatē pozitīvu reakciju, ir atkārtoti jātestē ar kontroles antigēnu, šajā gadījumā EBL. Kontroles antigēniem jābūt identiskiem ar šo antigēnu, izņemot BLV antigēnus. Ja antigēnus saista pie cietās fāzes, antivielas drīkst reaģēt tikai ar BLV antigēniem;

- c) testējamo bioloģisko šķidrumu;
- d) atbilstošu pozitīvu un negatīvu kontroli;
- e) konjugātu;
- f) izmantotajam enzīmam atbilstošu substrātu;
- g) reakcijas apturēšanas šķīdumu, ja vajadzīgs;
- h) šķīdumus testa paraugu atšķaidīšanai, reaģentu sagatavošanai un mazgāšanai;
- i) izmantotajam substrātam atbilstošu nolasīšanas sistēmu.

2. Testa standartizācija un jutība.

Elisa noteikšanai ir jābūt tik jutīgai, lai E4 serumu par pozitīvu atzītu desmit reizes lielākā atšķaidījumā (seruma paraugiem) vai 250 reizes lielākā atšķaidījumā (piena paraugiem), salīdzinot ar atsevišķo paraugu atšķaidījumiem, ko izmanto testā. Noteikšanās, kur paraugus (seruma un piena) testē atsevišķi, E4 serums atšķaidījumā 1 : 10 (negatīvā serumā) vai arī 1 : 250 (negatīvā pienā) ir jānovērtē kā pozitīvs, ja to testē tādā pašā noteikšanas atšķaidījumā, kā individuālos testa paraugus. A.2 punktā uzskaitītie oficiālie institūti atbild par Elisa metodes kvalitātes kontroli, tai skaitā katrai ražošanas partijai nosakot paraugu skaitu, ko pārbauda, pamatojoties uz skaitu, kas iegūts E4 serumam. E4 serumu piegādā Nacionālā veterinārijas laboratorija Kopenhāgenā.

3. Nosacījumi, ar kādiem Elisa testu izmanto EBL noteikšanā.

Elisa metodi izmanto, analizējot piena, kas ir savākts saimniecībā ar vismaz 30 % slaucamu piena govju, vai sūkalu paraugu.

Ja izmanto šo metodi, ir jāveic pasākumi, lai varētu identificēt dzīvnieku, no kura ir iegūts katrs piena vai seruma paraugs.

E PIELIKUMS (I)

a) Liellopu slimības:

- mutes un nagu sērga;
- trakumsērga;
- tuberkuloze;
- bruceloze;
- govju kontagiozā pleiopneimonija;
- govju enzootiskā leikoze;
- Sibīrijas mēris.

b) Cūku slimības:

- trakumsērga;
- bruceloze;
- klasiskais cūku mēris;
- Āfrikas cūku mēris;
- mutes un nagu sērga;
- cūku vezikulārā slimība;
- Sibīrijas mēris.

E PIELIKUMS (II)

- Aujeski slimība;
- govju infekciozais rinotraheīts;
- Brucella suis infekcija;
- transmisīvais gastroenterīts.

F PIELIKUMS

LIELLOPU SUGAS/ CŪKAS KAUŠANAI/ VAISLAI/ RŪPNIECISKAI IZMANTOŠANAI 1

Sertifikāts nr:.....

Suga:.....

Izcelsmes dalībvalsts:..... Izcelsmes rajons:.....

A sadaļa

Nosūtītāja vārds un adrese: .....

.....

Izcelsmes saimniecības nosaukums un adrese:.....

.....2

Tirdzniecības aģenta reģistrācijas numurs:.....1

Veterinārsanitārie dati par liellopiem.

Es apliecinu, ka tālāk tekstā uzskaitītie dzīvnieki ir iegūti no ganāmpulka vai ganāmpulkiem, kas ir oficiāli brīvi no tuberkulozes, brucelozes un leikozes, un ka 3:

- izcelsmes ganāmpulks atrodas dalībvalstī vai dalībvalsts daļā, kas ir atzīta par:

1. oficiāli brīvu no tuberkulozes: jā/ nē Komisijas Lēmums... /... /... 1

2. oficiāli brīvu no brucelozes: jā/ nē Komisijas Lēmums.. /... /... 1

3. oficiāli brīvu no leikozes: jā/ nē Komisijas Lēmums.. /... /... 1

- dalībvalstī vai dalībvalsts daļā darbojas uzraudzības sistēma:

Komisijas Lēmums.. /... /... 1

- visiem tālāk tekstā uzskaitītajiem dzīvniekiem ir konstatēta negatīva reakcija testos, kas 30 dienas pirms aizvešanas no saimniecības veikti saskaņā ar Direktīvas 64/432/EEC 6. panta 2. punktu:

Testa datums

Tuberkulīna tests (dzīvniekiem, kas vecāki par sešām nedēļām): ir/ nav obligāts:.....1

Seruma aglutinācijas reakcija brucelozes noteikšanai

(izņemot kastrētus dzīvniekus un dzīvniekus, kas

jaunāki par 12 mēnešiem): ir/ nav obligāts:.....1

Leikozes tests (dzīvniekiem, kas ir vecāki par 12 mēnešiem): ir/ nav obligāts:..... 1

- ir kaušanai paredzēti dzīvnieki 1;

- ir kaušanai paredzēti dzīvnieki, kas ir iegūti no ganāmpulkiem, kas nav oficiāli brīvi no tuberkulozes, brucelozes un leikozes, un kuru izcelsme ir kādā Spānijas saimniecībā 1, 4; tālāk tekstā uzskaitītajiem dzīvniekiem ir konstatēta negatīva reakcija šādos testos, kas veikti 30 dienu laikā pirms aizvešanas no izcelsmes saimniecības:

Testa datums

Tuberkulīna tests:.....1

Seruma aglutinācijas reakcija brucelozes noteikšanai: 1

Leikozes tests:.....1

B sadaļa

Dzīvnieka identifikācija Dzīvnieku kopskaits:.....

Izcelsme..... Tips:..... Vecums.....Oficiāla identifikācija:.....

Aizvešanas datums:.....

Sertifikāta A un B sadaļas

Oficiāls zīmogs Pilnvarotā veterinārārsta paraksts: .....

(vieta zīmogam) izcelsmes saimniecības vai arī dalībvalsts, kas ir
ieviesusi uzraudzības sistēmu, izcelsmes saimniecības
apstiprināta veterinārārsta paraksts 1.....

Vārds (ar lielajiem burtiem): .....

Datums:.....

C sadaļa

Apstiprināts savākšanas centrs 1

Centra nosaukums:.....

Adrese:.....

Reģistrācijas numurs:.....

Ievešanas datums:.....

Aizvešanas datums:.....

Paraksts/ zīmogs

D sadaļa

Dzīvnieku galamērķis:.....

Nosūtītāja vārds un adrese:.....

Galamērķa saimniecības nosaukums un adrese:.....

.....1

Tranzīta centra nosaukums un adrese:.....

.....1

Transportlīdzekļi:..... Apstiprinājuma numurs:.....

Pēc inspekcijas saskaņā ar noteikumiem, es apliecinu, ka:

1. ....(datums) attiecīgie dzīvnieki ir inspicēti 24 stundu laikā pirms aizvešanas un nav konstatētas infekciju vai kontagiozu slimību pazīmes;
2. ir izpildīti visi piemērojamie Padomes Direktīvas 64/432/EEC noteikumi;
3. ierosinātā pārvietošana izsniegšana dienā ir reģistrēta Animo sistēmā;
4. iepriekšminētais dzīvnieks (dzīvnieki) atbilst šādām papildu garantijām..... slimības.....suga/ tips) paredzēts..... (Komisijas Lēmums.. /... /EC).

Oficiāls zīmogs Pilnvarotā veterinārārsta paraksts: .....

(vieta zīmogam) Vārds (ar lielajiem burtiem): .....

Oficiāls amats: .....

Adrese:.....

Šis sertifikāts ir derīgs 10 dienas pēc D sadaļā minētās veterinārsanitārās inspekcijas veikšana.

1 Nevajadzīgo svītro.

2 Nepiemēro attiecībā uz dzīvniekiem no vairākām saimniecībām.

3 Neattiecas, ja Spānijai piešķirto atkāpi piemēro attiecībā uz kaujamiem dzīvniekiem.

4 Vienojoties ar galamērķa valsti.

REGISTER: 03503000

DOCNUM: 31997L0012

PUBREF: Official Journal L 109, 25/04/1997 p. 0001 - 0037